

EVREKA

PICCHIAVO

←VR←KA
P I C H I A V O

22/02/2019
05/05/2019

CENTRE DEL CARME
CULTURA CONTEMPORÀNIA

A Valeria, el meu present i futur.

Als que m'han educat.

A Valeria, mi presente y futuro.

A los que me han educado.

Índex / indice

Pròleg / Prólogo	6
Trajectòria / Trayectoria - 2007 / 2019	12
≤ VR ≤ KA	26
English Translation	81
Falla Municipal València 2019	97
Pròleg / Prólogo - Falla Municipal València 2019	98
Latorre y Sanz - Artistes Fallers / Artistas Falleros	104
La Plantà	126
PROCÉS CREATIU	138
La Cremà	148
CV Artístic / CV Artístico	156

Hi ha un art secret que permet anomenar amb paraules anòlogues fenòmens diferents entre si.
Umberto Eco (El nom de la rosa)

Umberto Eco va ser, sens dubte, un savi fora de norma, que va saber compaginar els estudis semiòtics amb els assajos crítics (*Apocalíptics i integrats*, entre d'altres) i novel·les d'èxit mundial com *El Nom de la Rosa*. Precisament en aquesta última, hi ha una referència a un espill, situat a la biblioteca de l'abadia, al qual un monjo (que pensava en grec) anomena *eidolon* ('imatge' i 'espectre'). I ho diu així perquè l'espill retorna la imatge de tot allò que se situe davant seu. Imatge com més falsa, com més espectral (si potser existeixen imatges vertaderes), més fidelment reproduceix.

Apocalípticos e integrados -ante la cultura de masas- va ser publicat en 1964 i posa el dit a la nafra sobre dos models oposats de reacció davant d'una realitat imparable. Més de mig segle després, determinats sectors socials adopten similar actitud davant d'aquesta inimaginable expansió dels mitjans de comunicació massivament individuals, individualment massius, en la qual vivim immersos una amplíssima part de la població mundial.

Apocalíptics i integrats davant del grafiti dels huitanta d'arrel *hip-hop* i la seua vertiginosa transformació des de la transgressió fins a la institucionalització, des de la marginalitat local a la internacionalitat mediàtica, des de l'anonimat a la fama. Hui, com aleshores, els apocalíptics comprovaran que la vida flueix i continua canviant, construint un futur sempre incert.

PichiAvo no són semiòtics ni sociòlegs, tampoc són malastrucs catastrofistes. Són artistes que pinten al carrer i en l'estudi, que dominen per igual la relació contextual d'un *tag* furtiu i l'escala monumental d'un mural o una escultura pública. Units des de 2007, han sabut conjugar d'una manera, tan singular com eficaç, el somi enyorat de l'apocalíptic i la visió futurista de l'integrat.

Imaginem per un instant la superfície d'una pintura de PichiAvo com un espill on es reflecteix no ja la realitat exterior, sinó la seua visió de tot allò que els ocupa, preocupa i consideren digne de plasmar materialment per a compartir amb els altres. Un univers que naix del diàleg, de l'observació, de la lectura, de l'experiència. Espill, *eidolon*, ídol, déus falsos, déus de la mitologia grega i romana que apareixen com a espectres vius, en aquests no-espills pintats, poblats de grafitis que s'acumulen amb la compulsió automàtica de la urgència líquida i volàtil de l'espriai.

Integració dels oposats. PichiAvo semblen haver fet seua aquesta màxima jungiana. Tradició mil·lenària i rabiós present, bellesa clàssica i mal gust popular; blancor noble i cromatisme comercial, veladura pictòrica i traç directe, referències erudites i complicitat del carrer. Quan situem un espill enfront d'un altre i ens col·loquem entre ells, veiem que les imatges es multipliquen infinites. Espills sense espills, les obres de PichiAvo contenen un joc sorprenent de reflexos (històrics, conceptuals, vivencials) que s'integren obstinadament en tots i cada un dels seus treballs. Dualitat, dialèctica, oposició, contrast, lluita, inversió, contradicció, ambivalència, ambigüitat... Quasi tot el que se'ns ocorre resulta esplèndidament integrat mitjançant aquest premeditat joc que s'ha anat depurant amb el temps, amb la pràctica, amb la reflexió.

Parafrasejant la citació inicial d'aquest text, salta a la vista que PichiAvo han trobat el seu art secret d'anomenar sense paraules fenòmens diferents entre si.

Hay un arte secreto que permite nombrar con palabras análogas fenómenos distintos entre sí
Umberto Eco (El Nombre de la Rosa)

Umberto Eco fue sin duda un sabio fuera de norma que supo compaginar los estudios semióticos, con los ensayos crítics (*Apocalípticos e integrados*, entre tantos otros) y novelas de éxito mundial como *El Nombre de la Rosa*. Precisamente en esta última, hay una referencia a un espejo, situado en la biblioteca de la abadía, al que un monje (que pensaba en griego) llama *eidolon* (imagen y espectro). Y lo llama así porque el espejo devuelve la imagen de todo aquello que se sitúa enfrente suyo. Imagen tanto más falsa, más espectral (si acaso existen imágenes verdaderas), cuanto más fielmente reproduce.

Apocalípticos e integrados -ante la cultura de masas- fue publicado en 1964 y ponía el dedo en la llaga sobre dos modelos opuestos de reacción ante una realidad imparable. Más de medio siglo después, determinados sectores sociales adoptan similar actitud ante esta inimaginable expansión de los medios de comunicación masivamente individuales, individualmente masivos, en la que vivimos inmersos una amplísima parte de la población mundial.

Apocalípticos e integrados ante el grafiti ochentero de raigambre hip-hop y su vertiginosa transformación desde la transgresión hasta la institucionalización, desde la marginalidad local a la internacionalidad mediática, desde el anonimato al estrellato. Hoy como entonces, los apocalípticos comprobarán que la vida fluye y sigue cambiando, construyendo un futuro siempre incierto.

PichiAvo no son semióticos ni sociólogos, tampoco son agoreros catastrofistas. Son artistas que pintan en la calle y en el estudio, que dominan por igual la relación contextual de un *tag* furtivo y la escala monumental de un mural o una escultura pública. Unidos desde 2007, han sabido conjugar de un modo tan singular como eficaz, el sueño añorado del apocalíptico y la visión futurista del integrado.

Imaginemos por un instante la superficie de una pintura de PichiAvo como un espejo en el que se refleja no ya la realidad exterior, sino su visión de todo aquello que les ocupa, preocupa y consideran digno de plasmar materialmente para compartir con los demás. Un universo que nace del diálogo, de la observación, de la lectura, de la experiencia. Espejo, *eidolon*, ídolo, dioses falsos, dioses de la mitología griega y romana que aparecen como espectros vivos, en estos no-espejos pintados, poblados de grafitis que se acumulan con la compulsió automática de la urgencia líquida y volátil del spray.

Integración de los opuestos. PichiAvo parecen haber hecho suya esa máxima jungiana. Tradición milenaria y rabioso presente, belleza clásica y mal gusto popular; blancura noble y cromatismo comercial, veladura pictórica y trazo directo, referencias eruditas y guiños callejeros. Cuando situamos un espejo frente a otro y nos colocamos entre ellos, vemos que las imágenes se multiplican infinitas. Espejos sin espejos, las obras de PichiAvo contienen un juego asombroso de reflejos (históricos, conceptuales, vivenciales) que se integran obstinadamente en todos y cada uno de sus trabajos. Dualidad, dialéctica, oposición, contraste lucha, inversión, contradicción, ambivalencia, ambigüedad... Casi todo lo que se nos ocurra resulta espléndidamente integrado mediante ese premeditado juego que se ha ido depurando con el tiempo, con la práctica, con la reflexión.

Parafraseando la cita inicial de este texto, salta a la vista que PichiAvo han encontrado su arte secreto de nombrar sin palabras fenómenos distintos entre sí.

Plaça de la Botxa, València. 2014

EVREKA

Fran Picasso - Comissari de l'exposició

Observar la muntanya des de lluny

Analitzar la mirada en l'art no és qualsevol cosa; sobretot quan fem una immersió real en un espai interior i expositiu que, en la seua composició, mostra l'essència d'un espai exterior i d'exhibició. La mirada és un element exponencialment superior a la vista, en què passem d'un sentit passiu a un element comunicatiu, elevant-lo a la categoria de comunicador; la tendresa, l'amor, la ira, la serietat, l'alegria... Són sentiments que, privats de la paraula, troben en el nostre conjunt de trets i expressions facials un interessant format d'expressió.

Però, això és art, i com una conseqüència fidel a la seua teoria, la mirada representa una connexió íntima i bidireccional, entrenada per a l'anàlisi, la percepció, l'experiència sensitiva i cognitiva, que només es percep d'una forma concreta, en un tipus d'obra concreta amb el muntatge perfectament pensat per a unir la santíssima trinitat de l'art: obra, espai i públic.

L'obra unida al seu discurs, que ha sigut mostrada en la intervenció i l'exposició EVREKA, són un reflex de les hores (durant anys) de converses amb Pichi i Avo, durant exposicions i murals arreu del món. PichiAvo són dos artistes als quals m'uneix una forma d'entendre, reflexionar i desenvolupar totes aquestes "meravelloses" coses que acompanyen el diví ofici de pintar o esculpir.

Reflexions que, unides a l'obra, ens parlen sobre com mirar allò que envolta l'objecte, l'element significat, per a entendre'n l'essència i observar-ne tot l'entorn, per a convertir l'escenari en l'espai significat. Una interessant posada en escena que conviu en EVREKA, juntament amb la filosofia del món clàssic i de l'individu postindustrial i postcontemporani actual.

Mirar amb els ulls del cor

EVREKA és el viatge narrat en primera persona, que va des del mur fins al parament (aquest gran protagonista que en l'actualitat actua com un gran llenç) passant per les figures escultòriques, els llenços, les taules... I que hem configurat a manera de barca de Caront, amb la intenció de transportar els seus passatgers d'una riba a una altra; de l'exterior a l'interior; del carrer a la sala, amb la intenció que, quan tornen a aquesta realitat, que és el carrer, tinguen un nou element reflexiu en el seu poder: l'observació crítica de les obres que es realitzen en els entorns públics i en la major part, urbans. Per part nostra, el nostre esforç se centra a donar llibertat de moviment a unes obres (vives), que diàriament són capturades, pujades a les xarxes socials de moda i emmagatzemades com si fora un senzill joc de acaparació.

Mirar amb els ulls del cor ens permet aprehendre l'obra, veure com l'afecten els canvis de llum depenent de la franja horària o assistir a la seua desaparició per qüestions de renovació, deterioració pel pas del temps o (lamentablement) rapte per a formar part d'alguns zoos privats d'art.

Anaxàgores audita morte filii: "Nihil, inquit, mihi inexpectatum aut novum nuncias Ego enim ellum ex me natum, sciebam esse mortalem" - Anaxàgores, assabentat de la mort del seu fill: "Res de nou o inesperat m'anuncies -va dir. Sabia que aquell que de mi havia nascut, era mortal."

- Anaxàgores

Creació, vida, mort, i aquesta història darrere del camí recorregut. Una acció unida a una repercussió que busca en la conversa amb l'ésser humà l'essència del seu naixement. Reflexions, que traslladen a la inclusió en l'exposició d'elements com la instal·lació Hibris, la reformulació dels cavallets de vidre dissenyats per Lina Bo Bardi per a l'exposició de la col·lecció del MASP, el Museu d'Art de São Paulo (Brasil) o el profund concepte d'enfrontar l'obra a la paret, accions que han dotat d'ànima a aquesta exposició i han passat de la teoria de l'art a la realitat en l'art.

La mirada, en aquest cas i gràcies als espills col·locats de forma expogràfica (amb majúscules), és una immersió amplificadora per a tots els sentits, independentment del perfil individual del "jo" projectat, conseqüència d'una posada en escena, que crea un espai físic que inclou les teories sobre la mirada i la percepció de Jean Paul Sartre o Jacques Lacan.

Amb aquesta fidelitat a l'essència del viatge, EVREKA no pretén la contraprestació del souvenir (actualment materialitzat en la captura basada en píxels) sinó l'experiència individual del camí recorregut i reflectit en la imatge (i la conceptualització) que ens torna l'espill, en una nova realitat que ens mostra l'obra, l'espai i nosaltres mateixos, en una dimensió física i conceptual. EVREKA és un format expositiu de convivència, per mitjà del recorregut entre la instal·lació, la intervenció, les escultures, les pintures i la videoacció, que amb l'ínnimitable llenguatge UrbanMithology de PichiAvo acaben convertint tots els visitants en protagonistes d'una odissea perceptiva contemporània.

EVREKA
Fran Picazo – Comisario de la exposición

Observar la montaña desde lejos

Analizar la mirada en el arte no es cualquier cosa; sobre todo cuando realizamos una inmersión real en un espacio interior y expositivo que en su composición muestra la esencia de un espacio exterior y exhibitivo. La mirada, es un elemento exponencialmente superior a la vista, donde pasamos de un sentido pasivo a un elemento comunicativo, elevándolo a la categoría de comunicador; la ternura, el amor; la ira, la seriedad, la alegría... Son sentimientos que privados de la palabra, encuentran en nuestro conjunto de rasgos y expresiones faciales un interesante formato de expresión.

Pero, esto es arte, y como una consecuencia fiel a su teoría, la mirada representa una conexión íntima y bidireccional, entrenada para el análisis, la percepción, la experiencia sensitiva y cognitiva, que solo se percibe de una forma concreta, en un tipo de obra concreta con el montaje perfectamente pensado para unir la santísima trinidad del arte; obra, espacio y público.

La obra unida a su discurso, que ha sido mostrada en la intervención y la exposición EVREKA, son un reflejo de las horas (durante años) de conversaciones con Pichi y Avo, durante exposiciones y murales alrededor del mundo. PichiAvo son dos artistas a los que me une forma de entender, reflexionar y desarrollar todas esas “maravillosas” cosas que acompañan al divino oficio de pintar o esculpir.

Reflexiones que unidas a la obra, nos hablan sobre como mirar a aquello que envuelve al objeto, al elemento significado, para entender su esencia y observar todo su entorno, convirtiendo el escenario en el espacio significado. Una interesante puesta en escena que convive en EVREKA, junto a la filosofía del mundo clásico, y del individuo postindustrial y postcontemporáneo actual.

Mirar con los ojos del corazón

EVREKA es el viaje narrado en primera persona, que va desde el muro hasta el paramento (ese gran protagonista que en la actualidad actúa como un gran lienzo) pasando por las figuras escultóricas, lienzos, tablas... Y que hemos configurado a modo de barca de Caronte, con la intención de transportar a sus pasajeros de una orilla a otra; del exterior al interior, de la calle a la sala, con la intención de que, cuando vuelvan a esa realidad, que es la calle, tengan un nuevo elemento reflexivo en su poder; la observación crítica de las obras que se realizan en los entornos públicos y en su mayoría, urbanos. Por nuestra parte, nuestro esfuerzo se centra en dar libertad de movimiento a unas obras (vivas), que diariamente son capturadas, subidas a las redes sociales de moda y almacenadas como si fuera un sencillo juego de acaparación.

Mirar con los ojos del corazón, nos permite aprehender de la obra, ver como le afectan los cambios de luz dependiendo de la franja horaria o asistir a su desaparición por cuestiones de renovación, deterioro por el paso del tiempo o (lamentablemente) rapto para formar parte de algunos zoos privados de arte.

Anaxagoras audita morte filii: “Nihil, inquit, mihi inexpectatum aut novum nuncias Ego enim illum ex me natum, sciebam esse mortalem” - Anaxágoras, enterado de la muerte de su hijo: “Nada –dijo– de nuevo o inesperado me anuncias. Sabía que aquel que de mí había nacido, era mortal”
- Anaxágoras

Creación, vida, muerte, y esa historia detrás del camino recorrido. Una acción unida a una repercusión que busca en la conversación con el ser humano la esencia de su nacimiento. Reflexiones, que trasladan a la inclusión en la exposición de elementos como la instalación Hibris, la reformulación de los caballetes de cristal diseñados por Lina Bo Bardi para la exposición de la colección del MASP, el Museo de Arte de Sao Paulo, Brasil o el profundo concepto de enfrentar la obra a la pared, acciones que han dotado de alma a esta exposición y han pasado de la teoría del arte a la realidad en el arte.

La mirada en este caso y gracias a los espejos colocados de forma expográfica (con mayúsculas), es una inmersión amplificadora para todos los sentidos, independientemente del perfil individual del “yo” proyectado, consecuencia de una puesta en escena, creando un espacio físico que incluye las teorías sobre la mirada y la percepción de Jean Paul Sartre o Jacques Lacan.

Con esa fidelidad a la esencia del viaje, EVREKA no pretende la contraprestación del souvenir (actualmente materializado en la captura basada en pixels) sino la experiencia individual del camino recorrido y reflejado en la imagen (y la conceptualización) que nos devuelve el espejo, en una nueva realidad que nos muestra a la obra, el espacio y a nosotros mismos, en una dimensión física y conceptual. EVREKA es un formato expositivo de convivencia, mediante el recorrido entre la instalación, la intervención, las esculturas, las pinturas y la video acción, que con el inimitable lenguaje UrbanMythology de PichiAvo, acaban convirtiendo a todos sus visitantes, en protagonistas de una odisea perceptiva contemporánea.

Trajectòria
Trayectoria
2007
-2019

P I C H I A V O

Compost per Juan Antonio Sánchez Santos (Pichi), València 1977, i Álvaro Hernández Santaaulalia (Avo), València 1985. PichiAvo són un duo espanyol, reconeguts per la seua habilitat per a crear relacions entre pintura, arquitectura, escultura, espais i contextos artístics, adoptant un enfocament altament atractiu i performatiu, rotund en el seu discurs artístic i plenament innovador en les seues fusions. En el seu art podem identificar la perfecta desconstrucció de l'art clàssic i del més actual art urbà per a crear una nova fusió, que sent fidel a la seua herència clàssica, produeix una visió de l'art cada dia més present, l'estil UrbanMythology creat per PichiAvo.

Entrevista a PichiAvo: Passat i present. Per Adrián Blanco Paradelo

El duo d'artistes PichiAvo presenta en el Centre del Carme Cultura Contemporània de València l'exposició «Eureka». Aquesta mostra es podria considerar un retrobament amb el públic de la ciutat que us va veure nàixer. Després de treballar per tot el món i guanyar-vos el reconeixement internacional, què suposa per a vosaltres tornar a València i exposar a la vostra ciutat?

Ens motiva i ens fa il·lusió poder estar a València durant una temporada fent projectes. És la nostra ciutat, on vam començar a pintar, on ens vam formar, on estan les nostres arrels, la nostra cultura, família...

Teném ganades de desenvolupar projectes a València després d'uns quants anys fent-ho a l'estranger.

Parlant sobre els vostres orígens a València, com us vau iniciar en l'art? Com sorgeix PichiAvo?

Els dos tenim passió per l'art i la creació des de la infància. Primer va ser el dibuix, després començàrem amb el grafiti, el qual va potenciar el nostre desenvolupament artístic i ens va portar a realitzar estudis en belles arts (Pichi) i en disseny (Avo). Ens vam conèixer en 2007 mentre pintàvem al carrer. A partir d'ací, començàrem a ajuntar-nos regularment per a diferents projectes relacionats amb el grafiti i la pintura mural. Des d'un primer moment vam tindre clar que sumàvem esforços a favor de l'obra. Ens interessa l'obra i no la individualitat de l'artista.

Potser el que més crida l'atenció de les obres i murals que realitzàveu fa uns anys és l'absència de figures clàssiques, element pel qual potser hui sou més coneguts. Com podríeu definir els vostres treballs més primerencs? Creieu que el vostre estil ha passat per diverses etapes?

Quan començàrem a pintar junts ens centràvem principalment en la tècnica, la composició i el color, que prevalien sobre el contingut i la personalitat de l'obra. Ens posàvem reptes amb l'esprai amb la idea de ser virtuosos i tindre la destresa suficient de fer pintura realista, a penes féiem lletres de grafiti en aquesta època, intentàvem fer una cosa diferent. Encara creiem que primer s'ha de conèixer la tècnica i dominar-la per a poder crear coses noves.

Amb el temps començàrem a explorar i crear el nostre estil. Sentírem que ens havíem oblidat del grafiti i decidírem tornar a introduir-lo en les obres, tornant als inicis de cada un de nosaltres. La nostra passió per l'art clàssic començà a manifestar-se en el nostre treball. D'ací naix a poc a poc el que som ara, amb aquesta fusió de dos mons que ens caracteritzen i identifiquen per a formar-ne un de nou totalment personal.

Londres, Regne Unit. 2015

El canvi més substancial potser ha sigut el pas del carrer al museu. Què li diríeu a aquells que us consideren “grafiters” i no coneixien la vostra obra d’estudi?

Els diríem que s’interessen més pel concepte de les nostres obres i que pretenguin comprendre’n el contingut, que es basa amb molt de treball d’estudi i de concepció. Ací s’adonaran que som artistes del nostre temps, sense etiquetes i amb tota la llibertat que proporciona el carrer com a mitjà -i no com a justificació- i l’estudi com a laboratori de creació per a treballs en qualsevol suport. Pensem molt bé on estem, el per què, el com... Sempre amb respecte cap a l’art.

Des de fa quatre o cinc anys, sou un nom obligatori en els grans festivals d’art urbà, pintant en multitud de països. En quin moment PichiAvo fan aquest salt? Com s’aconsegueix convertir-se en un artista d’èxit internacional?

Potser fem el salt quan trobem el nostre estil, l’èxit del qual creiem que radica en el diàleg amb diferents generacions que conjuminen diferents perfils de públic. És en aquest moment quan ens crida Arne Quinze per a realitzar una estructura de contenidors de 16 m d’altura a Bèlgica, la nostra primera obra de gran format. Aquest projecte ens fa més visibles en l’àmbit internacional. A partir d’ací arriba Wynwood Walls a Miami, projectes com el Houston Bowery Wall de Nova York, viatges per tot Europa, els Estats Units, Àsia...

Pensem que ser un artista d’èxit no implica ser un bon artista, es pot aconseguir l’èxit coneixent bé el medi i tenint una bona visió per a fer una cosa diferent. Nosaltres preferim desenvolupar una carrera de reconeixement basada en la qualitat de la nostra obra. Quan un explica les coses que realment coneix d’una manera sincera, això es veu reflectit en la seua obra.

El treball d’un artista és el resultat de tota una vida d’aprenentatge, de la vostra identitat cultural, de les vostres experiències viscudes. De quina manera veieu aquests elements reflectits en el vostre art?

Creiem que hem desenvolupat una obra en què es veuen senyals de la nostra identitat cultural. Com a espanyols i mediterranis, la influència de la cultura clàssica (d’origen grecoromà) en la nostra societat és notòria i forma part de les nostres arrels com a artistes i com a individus. Els fons amb colors vius de les nostres obres provenen de tot el nostre recorregut viscut en el món del grafiti.

El reconeixement a València tanca una tasca pendent que teníeu amb la vostra ciutat. Mirant al futur, Quins objectius teniu a mitjà i llarg termini? Què us agradaria haver aconseguit d’ací a 10 anys?

No considerem que els projectes actuals (exposició «Evreka» i falla municipal) tanquen una tasca pendent, sinó que amb aquests obrim la porta de la nostra casa per a continuar fent propostes, ja que es poden proposar moltes coses noves. Tenim projectes a tot el món i això no fa que no vulguem continuar treballant a València. Estem en un moment d’evolució, actualment desenvolupant el nostre treball tridimensional, reptant-nos constantment. D’ací a 10 anys volem continuar sent feliços amb l’art, sent contemporanis amb l’època, sense oblidar les nostres arrels.

València. 2007

València. 2014

València. 2008 ▲

Mislata Representan, València. 2014 ►

Ciutat Fallera, València. 2017

Upfest, Bristol, Regne Unit, 2016

Street Art Helsingborg, Suècia, 2018

Arte Pública Leiria, Portugal, 2017

Martha Cooper. Houston Bowery Wall, Nova York. 2017

P I C H I A V O

Compuesto por Juan Antonio Sánchez Santos (Pichi), València 1977 y Álvaro Hernández Santaaulalia (Avo), València 1985. PichiAvo son un dúo español, reconocidos por su habilidad para crear relaciones entre pintura, arquitectura, escultura, espacios y contextos artísticos, adoptando un enfoque altamente atractivo y performativo, rotundo en su discurso artístico y plenamente innovador en sus fusiones. En su arte podemos identificar la perfecta deconstrucción del arte clásico y del más actual arte urbano para crear una nueva fusión, que siendo fiel a su herencia clásica, produce una visión del arte cada día más presente, el estilo UrbanMythology creado por PichiAvo.

Entrevista a PichiAvo: Pasado y presente. Por Adrián Blanco Paradelo

El dúo de artistas PichiAvo, presenta en el Centre del Carme Cultura Contemporània de València la exposición Evreka. Esta muestra se podría considerar un reencuentro con el público de la ciudad que os vio nacer. Tras trabajar por todo el mundo y ganaros el reconocimiento internacional, ¿Qué supone para vosotros regresar a València y exponer en vuestra ciudad?

Nos motiva y nos hace ilusión poder estar en València durante una temporada haciendo proyectos. Es nuestra ciudad, donde empezamos a pintar, donde nos formamos, donde están nuestras raíces, nuestra cultura, familia... Teníamos ganas de desarrollar proyectos en València después de varios años haciéndolo en el extranjero.

Hablando sobre vuestros orígenes en València, ¿Cómo os iniciasteis en el arte? ¿Cómo surge PichiAvo?

Ambos tenemos pasión por el arte y la creación desde la infancia. Primero fue el dibujo, luego empezamos con el grafiti, el cual potenció nuestro desarrollo artístico llevándonos a realizar estudios en bellas artes (Pichi) y en diseño (Avo). Nos conocimos en 2007 mientras pintábamos en la calle. A partir de ahí, empezamos a juntarnos regularmente para diferentes proyectos relacionados con el grafiti y la pintura mural. Desde un primer momento tuvimos claro que sumábamos esfuerzos a favor de la obra. Nos interesa la obra, y no la individualidad del artista.

Quizás lo que más llama la atención de las obras y murales que realizabais hace unos años es la ausencia de figuras clásicas, elemento por el que quizás hoy sois más conocidos. ¿Cómo podríais definir vuestros trabajos más tempranos? ¿Creéis que vuestro estilo ha pasado por varias etapas?

Cuando empezamos a pintar juntos nos centrábamos principalmente en la técnica, la composición y el color; primándolos sobre el contenido y la personalidad de la obra. Nos poníamos retos con el spray con la idea de ser virtuosos y tener la destreza suficiente de hacer pintura realista, apenas hacíamos letras de grafiti en esta época, intentábamos hacer algo diferente. Todavía creemos que primero hay que conocer la técnica y dominarla para poder crear cosas nuevas.

Con el tiempo comenzamos a explorar y crear nuestro estilo. Sentimos que nos habíamos olvidado del grafiti, y decidimos volver a introducirlo en las obras, volviendo a los inicios de cada uno de nosotros. Nuestra pasión por el arte clásico empezó a manifestarse en nuestro trabajo. De ahí nace poco a poco lo que somos ahora, con esa fusión de dos mundos que nos caracterizan e identifican para formar uno nuevo totalmente personal.

Wynwood Walls, Miami, Estats Units, 2016

Northwest Walls, Werchter, Bélgica, 2014

Chop'em Down Films. Kaaboo del Mar, San Diego, Estats Units, 2017

Hard Rock Stadium (estadi dels Miami Dolphins), Miami, Estats Units, 2016

El cambio más sustancial quizás ha sido el paso al museo ¿Qué le diríais a aquellos que os consideran “grafiteros” y no conocían vuestra obra de estudio?

Les diríamos que se interesen más por el concepto de nuestras obras y que pretendan comprender el contenido de ellas, que está respaldado por mucho trabajo de estudio y de concepción. Ahí se darán cuenta de que somos artistas de nuestro tiempo, sin etiquetas y con toda la libertad que proporciona la calle como medio -y no como justificación-, y el estudio como laboratorio de creación para trabajos en cualquier soporte. Pensamos muy bien en dónde estamos, el por qué, el cómo... Siempre con respeto hacia el arte.

Desde hace cuatro o cinco años, sois un nombre obligatorio en los grandes festivales de arte urbano, pintando en multitud de países. ¿En qué momento PichiAvo dan ese salto? ¿Cómo se consigue convertirse en un artista de éxito internacional?

Quizás damos el salto cuando encontramos nuestro estilo, cuyo éxito creemos que radica en el diálogo con diferentes generaciones que aúnan a diferentes perfiles de público. Es en ese momento cuando nos llama Arne Quinze para realizar una estructura de contenedores de 16 m de altura en Bélgica, nuestra primera obra de gran formato. Ese proyecto nos hace más visibles a nivel internacional. A partir de ahí llega Wynwood Walls en Miami, proyectos como el Houston Bowery Wall de Nueva York, viajes por toda Europa, Estados Unidos, Asia...

Pensamos que ser un artista de éxito no implica ser un buen artista, se puede alcanzar el éxito conociendo bien el medio, y teniendo una buena visión para hacer algo diferente. Nosotros preferimos desarrollar una carrera de reconocimiento basada en la calidad de nuestra obra. Cuando uno explica lo que realmente conoce de una manera sincera, esto se ve reflejado en su obra.

José Pando Lucas, Lisboa, Portugal, 2018

El trabajo de un artista es el resultado de toda una vida de aprendizaje, de vuestra identidad cultural, de vuestras experiencias vividas. ¿De qué manera veis estos elementos reflejados en vuestro arte?

Creemos que hemos desarrollado una obra en la que se ven señas de nuestra identidad cultural. Como españoles y mediterráneos, la influencia de la cultura clásica (de origen greco-romano) en nuestra sociedad es notoria y forma parte de nuestras raíces como artistas y como individuos. Los fondos con colores vivos de nuestras obras provienen de todo nuestro recorrido vivido en el mundo del grafiti.

El reconocimiento en València cierra una tarea pendiente que teníais con vuestra ciudad. Echando la vista al futuro, ¿Qué objetivos tenéis a medio y largo plazo? ¿Qué os gustaría haber conseguido dentro de 10 años?

No consideramos que los proyectos actuales (exposición Evreka y falla municipal) cierren una tarea pendiente, sino que con ellos abrimos la puerta de nuestra casa para seguir realizando propuestas, ya que se pueden proponer muchas cosas nuevas. Tenemos proyectos en todo el mundo y eso no hace que no queramos seguir trabajando en València. Estamos en un momento de evolución, actualmente desarrollando nuestro trabajo tridimensional, retándonos constantemente. Dentro de 10 años queremos seguir siendo felices con el arte, siendo contemporáneos con la época, sin olvidar nuestras raíces, dando forma a nuestras propuestas artísticas de diferentes tipologías.

EVREKA
PICHIAVO

Centre del Carme
Cultura Contemporània
2019

Intervenció Claustre Renaixentista S.XVI

Des del primer moment en què visitem el Centre del Carme Cultura Contemporània, pensem a traslladar el grafiti a l'interior de la forma més fidedigna possible. Per a això, hem dissenyat aquesta peça de més de 700 m² que ha sigut realitzada amb premeditació, nocturnitat i llibertat. Qüestionant el formalisme de l'art institucional, s'ha creat una performance que sume força en la ruptura d'un sostre de vidre amb el qual s'ha topat l'art urbà; la negació (per part de molts) que allò que es crea al carrer com a art públic manca de l'ànima necessària per a ser considerat digne o prou rellevant perquè convisca amb les obres de procés clàssic, creades en un estudi i incloses en els centres d'art.

Aquesta intervenció és un homenatge al grafiti, base i origen de l'obra de PichiAvo; per a realitzar-la ha comptat amb la participació d'escriptors (de grafiti) d'aquest moviment que, d'una forma directa, han influït en la història de l'ecosistema artístic de València i n'han format part.

PichiAvo ha creat per a aquesta ocasió una peça amb una poderosa base, fidel a l'origen i a la composició que conté el grafiti, seleccionant i triant com a companys de viatge noms mítics de l'escena valenciana. L'obra resultant mostra senyals d'identitat propis, tant en l'escriptura, com en la intervenció, elements essencials en l'obra de PichiAvo. En aquesta pintura mural cal destacar la predominança de dos colors primigenis en la història del grafiti: el plata i el negre. Són colors originals traçats amb una tècnica lliure a mà alçada, que celebren la velocitat i la improvisació de la recreació, tan característica del grafiti i l'*street art*.

"Que servisca, doncs, aquesta obra per a retre homenatge a aquells que un dia van decidir agafar un pot d'esprai i dibuixar amb els seus noms un camí cap a la llibertat."

En l'evolució de l'obra de PichiAvo i la forma instantània de projectar el seu art s'estableix una connexió entre la composició de les seues obres i el públic a través d'un llenguatge escultòric narratiu plasmat en pintura. Per a dotar d'ànima Evreka «Ho he descobert!», hem connectat el Claustre Renaixentista i la Sala Refectori amb un element inclusiu, el color plata del claustre com a metàfora i els espills de la sala com a síntesi, amb la intenció que escenari, obra i visitant que l'habita, convisquen en un univers tan real com inclusiu: el de l'art.

Intervención Claustro Renacentista S.XVI

Desde el primer momento en que visitamos el Centre del Carme Cultura Contemporània pensamos en trasladar el grafiti a su interior de la forma más fidedigna posible. Para ello, hemos diseñado esta pieza de aproximadamente 700 m², que ha sido realizada con; premeditación, nocturnidad y libertad. Cuestionando el formalismo del arte institucional, se ha creado una performance, que sume fuerza en la ruptura de un techo de cristal con el que se ha topado el arte urbano; la negación (de muchos), de que aquello que se crea en la calle como arte público, carece del alma necesaria para ser considerada digna o lo suficientemente relevante para que conviva con las obras de proceso clásico, creadas en un estudio e incluidas en los centros de arte.

Esta intervención, es un homenaje al grafiti, base y origen de la obra de PichiAvo; contando para su realización con escritores (de grafiti) de este movimiento, y que, de una forma directa, han influido y formado parte de la historia del ecosistema artístico de València.

PichiAvo, han creado para esta ocasión, una pieza con una poderosa base, fiel al origen y composición que contiene el grafiti, seleccionando y eligiendo como compañeros de viaje a nombres míticos de la escena valenciana. La obra resultante muestra señas de identidad propias, tanto en la escritura, como en la intervención, elementos esenciales en la obra de PichiAvo. En esta pintura mural, cabe destacar la predominancia de dos colores primigenios en la historia del grafiti, el plata y el negro. Colores originales trazados con una técnica libre a mano alzada; celebrando la velocidad y la improvisación, de la recreación, tan característica del grafiti y el street art.

“Sirva pues esta obra, para rendir homenaje a aquellos que un día decidieron coger un bote de spray y dibujaron con sus nombres un camino hacia la libertad”

En la evolución de la obra de PichiAvo y la forma instantánea de proyectar su arte, se establece una conexión entre la composición de sus obras y el público a través de un lenguaje plasmado en pintura. Para dotar de alma a Evreka “¡Lo he descubierto!” hemos conectado el Claustro Renacentista con la Sala Refectori con un elemento inclusivo, el color plata del claustro como metáfora y los espejos de la sala como síntesis, con la intención que escenario, obra y visitante que la habita, convivan en un universo tan real como inclusivo, el del arte.

Germán Bel / Fasim / 156allstarz

Extracte de converses amb Fasim.

(...) Com et comentava adés, el passat dia 22 de febrer es va celebrar l'exposició «Evreka» del duo d'artistes urbans PichiAvo al Centre del Carme Cultura Contemporània de València, en què presentaven obres sobre llenç, escultures i instal·lació a l'interior i es va pintar a l'exterior; concretament al Claustre Renaixentista, acció prèviament concertada, amb grafiti original; *tags* i *throw-ups* clàssics de la mà del valencià grup TFK, i a partir d'ací es va girar una tempesta acusatòria.

-I es va embolicar la cosa...

Sí, una part de la premsa va atacar amb fúria i dures críiques, tractant l'estètica il·legal de la intervenció exterior amb els grafitis; se sentien realment ofesos.

Si s'haguera decorat l'exterior amb dibuixos o tipografies domesticades ningú hauria dit res, haurien aplaudit; l'estètica del grafiti és el que ha irritat en aquest cas. Van argumentar que el claustre patia deterioració i algunes altres argumentacions en la mateixa línia.

Fa poc, escrivíem veterans escriptors de grafiti en la revista *Tramontana* uns textos d'homenatge a Henry Chalfant amb motiu de l'exposició «*Art is not a crime, 1977-1987*», on em preguntava com havíem arribat a aquest moment de criminalització amb el joc del grafiti.

És per aquesta i per altres raons que vaig decidir donar suport a l'esdeveniment i solidaritzar-m'hi.

Fa poc, vaig llegir que en l'antiga Roma no era il·legal escriure el teu nom públicament i estava tot ple d'inscripcions, no era considerat un crim, la criminalització no havia ocorregut encara. Sembla que escriure grafiti o inscriure signes d'existència és una constant en nosaltres, una mania. El concepte d'«*I was here!*» ja existia en el paleolític; a Altamira, Lascaux o a la cova de les Mans.

La moral i la indústria estan obertes al producte domesticat de l'art urbà, però tancades a l'essència i a l'estètica del grafiti. Perquè, en definitiva, es tracta d'això, un problema d'estètica que reflecteix una societat molt preocupada amb la imatge externa però buida de contingut; però això, és un greu defecte, no una virtut.

ART IS NOT A CRIME...

Germán Bel / Fasim / 156allstarz

Extracto de conversaciones con Fasim.

(...) Como te comentaba anteriormente, el pasado día 22 de febrero se celebró la exposición 'Evreka' del dúo de artistas urbanos PichiAvo en el Centre del Carme Cultura Contemporània de València, presentando: obras sobre lienzo, esculturas e instalación en el interior; y se pintó en el exterior; concretamente en el Claustro Renacentista, acción previamente concertada, con graffiti original, tags y throw-ups clásicos de la mano del valenciano grupo TFK, y a partir de ahí se desató una tormenta acusatoria.

-Y se lió...

Sí, parte de la prensa atacó con furia y duras críticas, abordando la estética ilegal de la intervención exterior con los grafitis, sintiéndose realmente ofendidos.

Si se hubiese decorado el exterior con dibujos o tipografías amaestradas nadie hubiera dicho nada, hubiesen aplaudido, la estética del grafiti es lo que ha irritado en este caso. Argumentaron que el claustro sufría deterioro y algunas otras argumentaciones en la misma línea.

Hace poco, escribíamos veteranos escritores de grafiti en la revista *Tramontana* unos textos de homenaje a Henry Chalfant con motivo de la exposición '*Art is not a crime, 1977-1987*', donde me preguntaba, cómo habíamos llegado a este momento de criminalización con el juego del grafiti. Es por esta y por otras razones que decidí apoyar el evento y solidarizarme.

Hace poco, leí que en la antigua Roma no era ilegal escribir tu nombre públicamente y estaba todo lleno de inscripciones, no estaba considerado un crimen, la criminalización no había ocurrido aún. Parece que el escribir grafiti o el inscribir signos de existencia es una constante en nosotros, una manía. El concepto del '*I was here!*' ya existía en el paleolítico: en Altamira, Lascaux o en la Cueva de las Manos.

La moral y la industria están abiertas al producto amaestrado del arte urbano, pero cerradas a la esencia y a la estética del grafiti. Porque en definitiva se trata de eso, un problema de estética que refleja a una sociedad muy preocupada con la imagen externa pero vacía de contenido; pero eso, es un grave defecto, no una virtud.

ART IS NOT A CRIME...

←VR←KA
PICHIAVO

"Una obra, un espill, una mirada que aconsegueix retornar-nos a tot allò que ens envolta, i de la realitat alienada de què formem part"

Lluny de convertir aquesta reflexió en un judici de valors, PichiAvo convida en aquesta exposició a la convivència entre l'obra, de la mateixa forma que convida a visitar les obres d'art urbà en el seu entorn natural, aquell per al qual van ser creades i que cap dispositiu electrònic pot reproduir.

Història i art que fusionen mitologia, art clàssic i grafiti sota l'estil UrbanMythology creat per PichiAvo.

←V R←KA P I C H I A V O

La exposición Everka de PichiAvo, constituye una arriesgada propuesta visual, que busca en la dificultad de la percepción de sus obras, la consecución de un hecho; que lejos de realizar un montaje con la típica facilidad a la hora mostrar obras de arte, plantea al público una nueva forma de sentir una exposición y experimentar una autentica inmersión en ella, a través de su universo creativo.

“Una obra, un espejo, una mirada que consigue devolvernos a todo aquello que nos rodea y de la realidad alienada, que formamos parte”

Con un conjunto de 8 pinturas y 9 esculturas, colocadas frente a sendos espejos, PichiAvo quieren trasladar al público visitante, la controversia existente en las actuales obras de arte urbano. Obras creadas bajo un anonimato o un seudónimo; que fueron elaboradas con un carácter efímero, con una intención de apropiacionismo, como gesto de reivindicación o con la insaciable voracidad artística de un territorio, por escritores de grafiti y artistas de *street art*. Estas obras tienen en su montaje, una complejidad intencionada para dificultar la “captura” de la creación artística, fenómeno que bajo sobreexposición en las redes sociales, esta privando al arte de la libertad del entorno. Disparo a golpe de *share* (compartir), convirtiendo el excepcional descubrimiento de una obra en un día normal de una ciudad normal, en una estandarizada instantánea, pasada por filtros de color y ajustes que convierten a la obra salvaje, en la obra atrapada y maquillada tras una pantalla.

Lejos de convertir esta reflexión en un juicio de valores, PichiAvo invitan, en esta exposición a la convivencia entre la obra, de la misma forma que invitan a visitar las obras de arte urbano en su entorno natural, aquel para el que fueron creadas y que ningún dispositivo electrónico puede reproducir.

Con un lenguaje plástico que cohabita en el resultado final de las obras de PichiAvo, Evreka “¡Lo he descubierto!”, plantea una experiencia visual y espacial de la obra; diseñada única y exclusivamente para el deleite, la reflexión, conversación e interacción entre el público y el contenido de la misma. Ubicando una instalación icónica, “Corinthian Hybris”, en el centro de la sala, para propiciar de una forma natural, la consecución y el encuentro. Cierran la exposición dos pinturas de gran formato, como representantes de una de las características el arte urbano en general y de la obra de PichiAvo en particular; los murales, por las que conjuntamente a sus obras de estudio, son mundialmente reconocidos.

Historia y arte que fusionan mitología, arte clásico y grafiti, bajo el estilo UrbanMythology creado por PichiAvo.

Evreka («Ho he descobert!»)
PichiAvo

Per a la nostra exposició al Centre del Carme Cultura Contemporània vam voler transportar el nostre treball exterior a l'interior de la sala per a provocar l'efecte que es produeix quan s'observa un mural en l'espai públic. L'art urbà s'ha instal·lat durant els últims anys de manera sòlida en l'art contemporani, i l'esperit urbà i públic de les nostres creacions es reflecteix en Evreka a través d'una proposta expositiva nova.

Obliguem l'espectador a descobrir la nostra obra, a explorar-la a través de la seua representació en un espill, creant un paral·lelisme entre el descobriment inesperat de l'art mural al carrer amb el primer contacte amb les nostres obres a la sala. L'espectador en un primer moment es troba les obres exposades de manera exempta, d'esquena a qui les mira, enfrontades a espills col·locats a la paret. Amb això pretenem crear una experiència completa que vaja més enllà de la contemplació, que qui observa es convertisca en subjecte actiu, interactuant per a trobar l'angle de visió que li permeti veure l'obra íntegrament. Som conscients del risc d'aquesta proposta, en què preval el concepte expositiu per damunt de les mateixes obres d'art.

Evreka (“¡Lo he descubierto!”)
PichiAvo

Para nuestra exposición en el Centre del Carme Cultura Contemporània quisimos transportar nuestro trabajo exterior al interior de la sala, provocando el efecto que se produce cuando se observa un mural en el espacio público. El arte urbano se ha instalado durante los últimos años de manera sólida en el arte contemporáneo, y el espíritu urbano y público de nuestras creaciones se refleja en Evreka a través de una propuesta expositiva novedosa.

Obligamos al espectador a descubrir nuestra obra, a explorarla a través de su representación en un espejo, creando un paralelismo entre el descubrimiento inesperado del arte mural en la calle con el primer contacto con nuestras obras en la sala. El espectador en un primer momento, se encuentra las obras expuestas de manera exenta, dando la espalda al que las mira, enfrentadas a espejos colocados en la pared. Con ello pretendemos crear una experiencia completa que vaya más allá de la contemplación, que quien observa se convierta en sujeto activo, interactuando para encontrar el ángulo de visión que le permita ver la obra en su totalidad. Somos conscientes de lo arriesgado de esta propuesta, primando el concepto expositivo por encima de las propias obras de arte.

Evreka

Obra Pictòrica

Obra Pictórica

L'exposició Evreka es compon d'una sèrie de 10 pintures, la tècnica mixta de les quals combina pintura en esprai i oli sobre llenç de lli. Huit d'aquestes, mostra del treball d'estudi, són d'una grandària de 160 x 120 cm. Els altres dos grans formats s'aproximen al treball de PichiAvo en l'exterior, entorn clau en la seua producció artística, amb dimensions de 170 x 420 cm i 240 x 600 cm.

Les obres amb format vertical de 160 x 120 cm actuen com una sèrie. Cada llenç explora l'ús d'un color predominant, que obté en tot el conjunt una àmplia gamma cromàtica representativa del treball de PichiAvo.

Les obres estan basades en diferents escultures d'inspiració clàssica, que representen –en pràcticament totes les obres– personatges mitològics: Hermes, Posidó, Dionís, Ópora, Teoria, una Mènada, així com una al·legoria de la Pau, i un retrat del comediògraf Aristòfanes. Totes pertanyen al conjunt monumental de la falla municipal de 2019, que estableixen un pont entre l'exposició Evreka i la falla “Procés Creatiu”. Els dos grans llenços recullen el mite de les tres Gràcies, i el de Niké, deessa de la Victòria.

La exposición Evreka se compone de una serie de 10 pinturas, cuya técnica mixta combina pintura en spray y óleo sobre lienzo de lino. Ocho de ellas, muestra del trabajo de estudio, cuentan con un tamaño de 160 x 120 cm. Otros dos grandes formatos se aproximan al trabajo de PichiAvo en el exterior, medio clave en su producción artística, con tamaños de 170 x 420 cm y 240 x 600 cm.

Las obras con formato vertical de 160 x 120 cm actúan como una serie. Cada lienzo explora el uso de un color predominante, obteniendo en todo el conjunto una amplia gama cromática representativa del trabajo de PichiAvo.

Las obras están basadas en diferentes esculturas de inspiración clásica, que representan –en prácticamente todas las obras- a personajes mitológicos: Hermes, Poseidón, Dionisio, Ópora, Teoría, una Ménade, así como una alegoría de la Paz, y un retrato del comediógrafo Aristófanes. Todas ellas, pertenecen al conjunto monumental de la falla municipal de 2019, estableciendo un puente entre la exposición Evreka y la falla “Procés Creatiu”. Los dos grandes lienzos recogen el mito de Las tres Gracias, y el de Niké, diosa de la Victoria.

Orphical Hymn III to Poseidon
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Festival
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Harvest
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Dionysus
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

The Father of Comedy
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Hermes
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Maenads
2019

160 x 120 cm
Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to Peace
2019

160 x 120 cm

Pintura esprai, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.
Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn II to Nike

2019

240 x 600 cm

Pintura espray, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.

Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Orphical Hymn to the Graces

2018

170 x 420 cm

Pintura espray, acrílica i a l'oli sobre tela de lli.

Pintura spray, acrílica y al óleo sobre tela de lino.

Evreka Apollo from the Walls

Un bust impol·lut d'Apol·lo, déu grec de les arts, està adossat a una paret blanca. En la part posterior, un mur cobert de grafitis deixa entreveure una trama de rajoles. És el contrast de dos universos, el clàssic i el contemporani, dues cares d'una mateixa escultura, que sent ara una obra exempta en haver sigut intervinguda la part posterior, es pot observar des de qualsevol angle en 360 graus.

Un bust impoluto de Apolo, dios griego de las artes, está adosado a una pared blanca. En la parte trasera, un muro cubierto de grafitis deja entrever una trama de ladrillos. Es el contraste de dos universos, el clásico y el contemporáneo, dos caras de una misma escultura, que siendo ahora una obra exenta al haber sido intervenida la parte posterior, se puede observar desde cualquier ángulo en 360 grados.

Apollo from the Walls I
2019

63,5 x 35,5 x 17,5 cm

Resina amb pols de marbre, pintura esprai i acrílica.
Resina con polvo de mármol, pintura spray y acrílica.

Apollo from the Walls II
2019

63,5 x 35,5 x 17,5 cm
Resina amb pols de marbre, pintura esprai i acrílica.
Resina con polvo de mármol, pintura spray y acrílica.

Apollo from the Walls III
2019

63,5 x 35,5 x 17,5 cm
Resina amb pols de marbre, pintura esprai i acrílica.
Resina con polvo de mármol, pintura spray y acrílica.

Evreka

Harvest Hybrid Hybrid Naiad

Aquesta escultura exempta representa Òpora, deessa de les collites a la Grècia antiga. Incrustades en la figura femenina, emergeixen diverses grafies volumètriques de grafiti: "process", "passion", "love" i "she", que converteixen el grafiti en peces tridimensionals. L'escultura ha sigut coberta amb multitud de "tags" i signatures fets amb esprai i retolador acrílic, que fan al·lusió a conceptes de la cultura clàssica. Es tracta d'una de les figures que integren el conjunt monumental de la falla "Procés Creatiu".

Esta escultura exenta representa a Ópora, diosa de las cosechas en la Grecia antigua. Incrustadas en la figura femenina, emergen varias grafías volumétricas de grafiti: "process", "passion", "love" y "she", convirtiendo el grafiti en piezas tridimensionales. La escultura ha sido cubierta con multitud de "tags" y firmas realizados con spray y rotulador acrílico, que hacen alusión a conceptos de la cultura clásica. Se trata de una de las figuras que integran el conjunto monumental de la falla "Procés Creatiu".

**Hybrid Naiad CMLXXX
2018**

90 x 100 x 60 cm
PLA imprés en 3D.
PLA impreso en 3D.

Harvest Hybrid I
2019

68 x 73 x 46,5 cm
Resina amb pols de marbre, pintura esprai i acrílica.
Resina con polvo de mármol, pintura spray y acrílica.

Harvest Hybrid II
2019

68 x 73 x 46,5 cm
Resina amb pols de marbre, pintura esprai i acrílica.
Resina con polvo de mármol, pintura spray y acrílica.

Evreka Hybris to Aphrodite

El bust d'Afrodita, deessa de la bellesa i l'amor en la Grècia clàssica, està cobert per un mocador que estant mullat, drapa i cobreix el seu rostre. Es tracta d'una nova representació de la cèlebre tècnica dels draps mullats que Fídies va emprar en un dels frontons del Partenó d'Atenes. Els mocadors actuen com una nova pell que cobreix de color i de grafitis el blanc rostre marmori d'Afrodita.

El busto de Afrodita, diosa de la belleza y el amor en la Grecia clásica, está cubierto por un pañuelo que estando mojado, drapea y cubre su rostro. Se trata de una nueva representación de la célebre técnica de los paños mojados que Fidias empleó en uno de los frontones del Partenón de Atenas. Los pañuelos actúan como una nueva piel que cubre de color y de grafitis la blanca tez marmolina de Afrodita.

Hybris to Aphrodite I 2019

51 x 36 x 20 cm
Resina amb pols de marbre i seda.
Resina con polvo de mármol y seda.

Hybris to Aphrodite I
2019

51 x 36 x 20 cm
Resina amb pols de marbre i seda.
Resina con polvo de mármol y seda.

Hybris to Aphrodite III
2019

51 x 36 x 20 cm
Resina amb pols de marbre i seda.
Resina con polvo de mármol y seda.

Evreka Corinthian Hybris

Aquesta instal·lació escultòrica es basa en la columna caiguda del temple de Zeus Olímpic d'Atenes, una columna d'ordre corinti d'escala monumental, un element clàssic molt representatiu de l'Atenes contemporània. El color blanc de l'estructura contrasta amb les cares interiors dels discos i del capitell cobertes amb colors i grafitis. El concepte "hybris" fa al·lusió a reptar els déus, a ultrapassar els límits imposats als mortals.

Esta instalación escultórica se basa en la columna caída del Templo de Zeus Olímpico de Atenas, una columna de orden corintio de escala monumental, un elemento clásico muy representativo de la Atenas contemporánea. El color blanco de la estructura contrasta con las caras interiores de los discos y del capitel cubiertas con colores y grafitis. El concepto "hybris" hace alusión a retar a los dioses, a ultrapasar los límites impuestos a los mortales.

Corinthian Hybris 2018

240 x 240 x 1200 cm
Fibra i pintura acrílica.
Fibra y pintura acrílica.

Inauguració
Inauguración

IDOLS AND GODS

Juan Bautista Peiró - Universitat Politècnica de València

*There is a mysterious wisdom by which phenomena
among themselves disparate can be called by analogous names*
Umberto Eco (*The Name of the Rose*)

Umberto Eco was undoubtedly an exceptional scholar who managed to combine semiotic studies with critical essays (*Apocalypse Postponed*, among many others) and worldwide bestselling novels such as *The Name of the Rose*. There is a reference in the latter to a mirror in the abbey library which a monk (who thought in Greek) called an *eidolon* (image and ghost). And he gave it that name because the mirror reflected the image of everything that stood before it. The more faithfully the image reproduced things, the more false and ghostly it was (if indeed there is such a thing as true images).

Apocalittici e integrati [*Apocalypse Postponed: Mass Culture*], published in 1964, put its finger on two opposing models of reacting to an unstoppable reality: the “apocalyptic” and the “integrated”. More than half a century later, certain sectors of society adopt a similar attitude to this unimaginable expansion of mass-individual and individual-mass media in which we live our lives immersed, along with a very large proportion of the world population.

Apocalyptic and integrated responses to the graffiti of the eighties, rooted in hip-hop, and its dizzying transformation from transgression to institutionalisation, from local marginalisation to international media celebrity, from anonymity to stardom. Today, as then, the apocalypitics will find that life flows on and keeps changing, constructing an always uncertain future.

PichiAvo are not semioticians or sociologists, and neither are they prophets of doom. They are artists who paint in the street and in the studio and are equally at home with furtive tags and with the monumental scale of a mural or a public sculpture. They have worked together since 2007 and have managed to combine the longed-for dream of the apocalyptic with the futurist vision of the integrated in a unique and effective way.

Let us for a moment imagine the surface of a PichiAvo painting as a mirror in which what is reflected is no longer external reality but rather their vision of everything that occupies and preoccupies them and that they consider worth expressing in material form to share it with others. A world that stems from dialogue, observation, reading, experience. Mirror, eidolon, idol, false gods, gods from Greek and Roman mythology that appear as living ghosts, in these painted non-mirrors, inhabited by graffiti that accumulates with the automatic compulsion, the volatile liquid urgency, of the aerosol.

Integration of opposites. PichiAvo seem to have espoused this Jungian maxim. Age-old tradition and radical present, classical beauty and popular bad taste, noble whiteness and commercial colour, painterly glazes and direct strokes, erudite references and allusions to street culture. When we place one mirror opposite another and stand between them we see that the images are infinitely multiplied. PichiAvo’s works, mirrors without mirrors, contain an astonishing play of reflections (historical, conceptual, experiential) obstinately integrated into every one of their pieces. Duality, dialectic, opposition, contrast, struggle, inversion, contradiction, ambivalence, ambiguity... Almost everything we can think of is magnificently integrated through that deliberate play which has gradually been refined with time, practice and thought.

To paraphrase the quotation with which we began, it is quite obvious that PichiAvo have found their mysterious wisdom by which phenomena among themselves disparate can be named without words.

LOOKING AT THE MOUNTAIN FROM AFAR

Analysing the gaze in art is no trivial matter, especially when we truly immerse ourselves in an internal, expository space which, in its composition, shows the essence of an external, exhibitory space. Gaze is of an exponentially higher order than sight, taking us from passive sensation to interaction, raising it to the category of an instrument of communication. Tenderness, love, anger, seriousness, joy... these are feelings which, when deprived of words, find an intriguing way of revealing themselves through our repertoire of facial features and expressions.

But this is art, and as a strict consequence of art theory the gaze represents an intimate, two-directional connection trained for analysis, perception, and sensory and cognitive experience and perceived only in a particular form, in a specific type of work set up in a way perfectly calculated to unite the holy trinity of art: work, space and public.

The work combined with its discourse, shown in the EVREKA intervention and exhibition, reflects hours of conversations (spread over years) with Pichi and Avo during exhibitions and murals around the world. PichiAvo are two artists with whom I share a way of understanding, reflecting on and developing all those “marvellous” things that go with the divine calling of painting or sculpture.

These reflections, combined with the work, speak to us of how to look at what surrounds the object, the signified element, in order to understand its essence and observe its whole environment, turning the setting into the signified space. This fascinating mise-en-scène coexists in EVREKA with the philosophy of the classical world and of the present-day post-industrial and post-contemporary individual.

LOOKING WITH THE EYES OF THE HEART

EVREKA is a journey, narrated in the first person, from walls to sides of buildings (those great leading players which now act as large painting surfaces) via sculptural figures, canvases, panel-paintings, etc. We have set it up like Charon’s boat, with the intention of transporting its passengers from one bank to the other, from outside to inside, from the street to the exhibition room, so that when they return to that reality, the street, they are equipped with a new element of reflection: critical observation of the artworks created in the public space, mostly in urban settings. For our part, our efforts are focused on giving freedom of movement to (living) works that are captured, uploaded to fashionable social media and stored like mere pieces in a game of hoarding.

Looking with the eyes of the heart enables us to grasp the work, to see how it is affected by changes of light, depending on the time of day, or to witness how it disappears as a result of renovation works, deteriorates with the passage of time, or (unfortunately) is stolen for certain private art zoos.

Anaxagoras audita morte filii: “Nihil, inquit, mihi inexpectatum aut novum nuncias. Ego enim ellum ex me natum, sciebam esse mortalem” (When Anaxagoras was told of the death of his son, he said: “You have told me nothing new or unexpected. I knew that he who was born of me was mortal”).
- Anaxagoras

Creation, life, death, and that history behind the path we have travelled. An action combined with an impact, engaging in a conversation with human beings to find the essence of their birth. These reflections have led to the inclusion in the show of elements such as the Hibris installation, the reformulated version of the glass easels designed by Lina Bo Bardi for the exhibition of the São Paolo Art Museum (MASP) collection in Brazil, and the profound concept of confronting the work with the wall, actions that have endowed this show with soul, moving from art theory to reality in art.

In this case, through the mirrors positioned expographically (with a capital E), the gaze becomes a process of immersion which amplifies all our senses, regardless of the individual profile of the projected self, resulting from a mise-en-scène and creating a physical space that includes the theories of Jean-Paul Sartre and Jacques Lacan on gaze and perception.

The aim of EVREKA in faithfully reproducing the essence of the journey in this way is not to provide a souvenir in return (which currently takes the form of an image captured in pixels), but rather the individual experience of the path travelled and reflected in the image (and the conceptualisation) that the mirror projects back at us, in a new reality that shows us the work, the space and ourselves in a physical and conceptual dimension. EVREKA is an exhibition format of coexistence, through a journey combining installation, intervention, sculpture, painting and video action, in which PichiAvo’s inimitable Urban Mythology language ends up turning all its visitors into characters in a contemporary odyssey of perception.

PichiAvo, composed of Juan Antonio Sánchez Santos, *Pichi* (València, 1977) and Álvaro Hernández Santaaulalia, *Avo* (Valencia 1985), is a Spanish duo, recognised for their skill in creating connections between painting, architecture and sculpture and artistic spaces and contexts by adopting a highly attractive and performative approach, unequivocal in its artistic discourse and thoroughly innovative in its fusions. In their art we can identity a perfect deconstruction of classical art and the most current urban art to create a new fusion, which, while remaining faithful to its classical heritage, produces a vision of art that is more present every day, the UrbanMythology style created by PichiAvo.

INTERVIEW WITH PICHIAVO: PAST AND PRESENT

By Adrián Blanco Paradelo

The artist duo PichiAvo are presenting the exhibition *Evreka* at the Centre del Carmen Cultura Contemporània in Valencia. This show could be seen as a reunion with the public in the city where you were born. After working all over the world and winning international recognition, what does it mean to you to come back to Valencia and exhibit in your own city?

It is inspiring and exciting for us to be able to spend some time doing projects in Valencia. This is our city, where we started painting, where we trained, where our roots are, our culture, our families... We really felt like pursuing projects in Valencia after several years working abroad.

Speaking of your origins in València, how did you start out as artists? How did PichiAvo arise?

We have both been passionate about art and creativity since we were children. First it was drawing, then we started doing graffiti, which fostered our development as artists and led us to study Fine Art (Pichi) and Design (Avo). We met in 2007 while painting in the street. From then on we began to get together regularly for various projects related to graffiti and mural painting. We were clear from the very beginning that we were pooling our efforts for the sake of the work. What interests us is the work, not the individuality of the artist.

Maybe the most striking thing about the works and murals you were doing a few years ago is the absence of classical figures, for which you are perhaps best known today. How would you define your earlier works? Do you think your style has gone through a series of stages?

When we began painting together we concentrated mainly on technique, composition and colour, giving them priority over the content and personality of the work. We set ourselves challenges with the aerosol, with the idea of becoming virtuosos and being skilful enough to do realist painting; by then we were no longer doing graffiti lettering. We still believe that you have to learn the technique first and master it to be able to create new things.

In time we began to explore and create our own style. We felt we had forgotten about graffiti and decided to reintroduce it in our work, going back to where each of us began. Our passion for classical art began to make its presence felt in our work. That was what gradually led to where we are now, with that fusion of two worlds that characterise and identify us to form a new and totally personal world.

Perhaps the most significant change has been moving from the street to the museum. What would you say to those who regard you as graffiti artists and didn't know your studio work?

We would tell them to focus more on the concept of our works and try to understand their content, which has a lot of studio work and thought behind it. They will then realise that we are artists of our time, without labels and with all the freedom the street can provide as a means — not as a justification — and the studio as a creative laboratory for works in any medium. We think very carefully about where we are, the why and the how... always from a position of respect for art.

For four or five years now you've been a fixture in the leading urban art festivals, painting in a whole host of countries. When did PichiAvo make that leap? How do people manage to turn themselves into internationally successful artists?

Maybe we made that leap when we found our style, and we think the reason for its success lies in a dialogue with different generations, bringing together different types of audience. It was then that Arne Quinze called us to do a 16-metre-high structure of containers in Belgium, our first large-scale piece. That project raised our profile internationally. It led to Wynwood Walls in Miami, projects like the Houston Bowery Wall in New York, trips all over Europe, the United States, Asia...

To us, being a successful artist doesn't mean being a good artist. You can achieve success by knowing the medium well and having a clear vision of how to do something different. We prefer to develop our career on the basis of being recognised for the quality of our work. When you explain what you really know in a sincere way, this is reflected in your work.

An artist's work is the result of a whole lifetime of learning, your cultural identity and your lived experience. How do you see these elements reflected in your art?

We think we've developed a body of work that reveals signs of our cultural identity. Being Spanish and Mediterranean, the influence of classical culture (of Greco-Roman origin) on our society is very noticeable and it is part of our roots as artists and individuals. The brightly coloured backgrounds of our works come from our long experience in the world of graffiti.

Achieving recognition in Valencia closes a task you had pending with your home city. Looking towards the future, what are your medium- and long-term objectives? What would you like to have achieved ten years from now?

*We don't see our current projects (the *Evreka* exhibition and the municipal falla) as closing a task we had pending but as opening the door to doing further new work. We have projects all over the world, but that doesn't mean we don't want to carry on working in Valencia. We are going through a transitional period at the moment, developing our three-dimensional work, constantly challenging ourselves. Ten years from now we would like to continue being happy working in art, in step with the times, but without forgetting our roots.*

INTERVENTION IN 16th-CENTURY RENAISSANCE CLOISTER

The first time we visited the Centre del Carme Cultura Contemporània we thought the graffiti could be transferred into its walls in the best reliable way. This is the reason why we have designed this piece of more than 700 m², created wilfully, secretly and freely. Questioning the formal institutional art it is created a performance with the strength to brake the glass ceiling the urban art has encountered: The denial (from lots of people) of considering that those works created in the street like public art are soulless to be dignified or worthy enough to live together with the classical process works, created in a studio and included in art centres.

This intervention is a homage to the graffiti, base and origin of PichiAvo's work. Writers that form part of this movement (the graffiti) have participated and directly influenced and taken part in the history of the artistic ecosystem in Valencia in order to complete it.

PichiAvo has created for this occasion a piece with a very strong base, loyal to the graffiti origin and composition, selecting and choosing as travel partners mythic names from the Valencian scene. The resulting work shows its proper identity sings, such in the writing as in the intervention, having an essentials element in the PichiAvo works. It is important to highlight the predominance of the two primary colours in the history of graffiti in this wall painting: silver and black. Original colours applied with a freehand draw technique celebrate the speed and improvisation, the recreation, so characteristic in graffiti and street art.

“Let this work to honour those ones who one day decided to take a spray can and draw with their names a path towards freedom”

It is established in the PichiAvo works evolution and in their instantaneous form of projecting their art a connexion between their work composition and the public through a language embodied in the painting. In order to give a soul to Everka <I have found it out!> we have connected the Renaissance Cloister and the Refectory with an inclusive element: Silver colour from the cloister is the metaphor and the mirrors in the room are the synthesis, intending that the space, the work and the visitor being there, live together in a universe such inclusive as real, this one from the art.

Germán Bel / Fasim / I56allstarz

Thoughts on graffiti with Fasim
“[...] As I was telling you before, on 22 February the *Evreka* exhibition by the urban artist duo PichiAvo was held at the Centre del Carme Cultura Contemporània in València. Inside, they presented works on canvas, sculptures and an installation. Outside, in the Renaissance cloister, to be exact, original graffiti was painted, by prior arrangement, classic tags and throw-ups by the Valencian TFK crew, and that was what led to a storm of accusations.
—And it turned nasty...
Yes, part of the press launched a furious attack and severely criticised the illegal aesthetic of the graffiti intervention outside. They felt really offended.
If the exterior had been decorated with tame drawings or lettering no one would have objected; they would have praised it. It was the graffiti aesthetic that irritated them in this case. They claimed that the cloister was being damaged, and other arguments along the same lines.
Recently, along with other veteran graffiti writers, I wrote a tribute to Henry Chalfant in *Tramontana* magazine on the occasion of his exhibition *Art Is Not a Crime, 1977–1987*, where I wondered how we had reached this point of criminalising the game of graffiti.
For this reason, among others, I decided to support the event and show my solidarity.
I read not long ago that in Ancient Rome it was not illegal to write your name in public and that there were inscriptions everywhere. It wasn’t considered a crime; criminalisation hadn’t happened yet. Writing graffiti or inscribing signs of our existence seems to be a universal impulse, an obsession. The idea of saying “I was here!” already existed in the Palaeolithic period, at Altamira, Lascaux and the Cueva de las Manos...
Morality and industry are open to the tame product of urban art but closed to the essence and aesthetic of graffiti. Because that’s what it’s really about: a problem of aesthetics reflecting a society deeply concerned with external image but empty of content, and that’s a serious defect, not a virtue.”
ART IS NOT A CRIME...

EVREKA

Evreka, the exhibition of PichiAvo, is a very daring visual proposal that through the difficulty in perceiving its works tries to achieve a fact: Far from setting a typical art exposure it offers to the public a new way to feel the exhibition and experience a true immersion in it through its creative universe.

“A work, a mirror, a look that gets us back everything that surrounds us from the alien reality we take part”

It is the purpose of PichiAvo to transmit to the visitors the existent controversy in the present urban art works with an ensemble of 8 paintings and 9 sculptures together with so many mirrors set in front of them. These works are singed by pseudonymous or are anonymous, they have been created with an ephemeral aim by graffiti writers and street art artist, intending to be approved, like a claiming gesture or with the insatiable artistic voracity of a region. The exposure of these works is intentionally complex in order to hinder its artistic creation “capture”, this phenomenon is depriving this art of freedom in their environment due to their overexposure on social networks. A “share” click that converts the exceptional discovery of a work one normal day in one normal city, in a standardized photo with colour filters and setting patterns that make the wild work to become a trapped and made up work on a screen.

Far from making this reflection to be a value judgement, in this exhibition PichiAvo pretend the cohabitation between the works, and also invite you to visit these urban art works in their natural environment, the one they were created for and any electronic device can reproduce.

Using the visual language existing in the final results of the works of PichiAvo, Evreka <I have found it out!> propose a visual and spatial vision of the work. It is only designed for the joy, the reflection, the talk and the interaction between the public and its content. It is set an iconic installation, “Corinthian Hybris”, in the middle of the room in order to encourage the encounter and the realization naturally. Two large format paintings close the exhibition, being the representative of one of the features of urban art generally and of the PichiAvo Art style particularly: The wall paintings that together with their study works have made them to be recognized all around the world.

Art and History that merge mythology, classical art and graffiti, under the style UrbanMythology created by PichiAvo.

EVREKA (“I HAVE FOUND IT!”)
PichiAvo

For our show at the Centro del Carmen we wanted to transfer our outdoor work inside the exhibition room, producing the effect that takes place when you look at a mural in the public space. In the last few years urban art has firmly established its position in contemporary art, and the urban and public spirit of our work is reflected in Evreka through a novel exhibition design.

We force viewers to discover and explore our work through its reflection in a mirror, creating a parallel between unexpectedly encountering mural art in the street and the first contact with our works in the gallery. The viewer initially finds the works displayed free-standing, with their backs turned to those looking at them, facing mirrors mounted on the wall. By doing this we are aiming to create a complete experience that goes beyond looking, so that observers becomes active subjects, interacting to find the angle of view that allows them to see the whole work. We are aware that this is a risky approach, in which the exhibition concept takes precedence over the artworks themselves.

EVREKA - PAINTINGS

The *Evreka* exhibition includes a series of ten paintings, whose mixture of techniques combines spray and oil paint on linen canvas. Eight of them, a sample of the artists’ studio work, measure 160 x 120 cm. A further two large-scale pictures are closer to PichiAvo’s outdoor work, a key medium in their artistic output, with dimensions of 170 x 420 cm and 240 x 600 cm.

The 160 x 120 cm works in vertical format function as a series. Each canvas explores the use of a predominant colour, producing, over the whole set, a broad range of colours representative of PichiAvo’s work.

The paintings are based on various classically-inspired sculptures, almost all depicting mythological characters: Hermes, Poseidon, Dionysus, Opora, Theoria and a Maenad, as well as an allegory of Peace and a portrait of the playwright Aristophanes. All of them belong to the monumental group of the 2019 municipal *falla*, establishing a bridge between the *Evreka* exhibition and the “Procés Creatiu” *falla*. The two large canvases represent the myths of the Three Graces and of Nike, goddess of victory.

ORPHICAL HYMN TO THE GRACES
2018
170 x 420 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN II TO NIKE
2019
240 x 600 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN III TO POSEIDON
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO FESTIVAL
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO HARVEST
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO DIONYSUS
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO COMEDY
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO HERMES
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO MAENADS
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

ORPHICAL HYMN TO PEACE
2019
160 x 120 cm
Spray, acrylic and oil paint on linen fabric.

EVREKA - APOLLO FROM THE WALLS

An immaculate bust of Apollo, Greek god of the arts, stands with its back against a white wall. Behind it is a wall covered with graffiti on which we can make out a pattern of brickwork. It is the contrast of two worlds, the classical and the contemporary, two aspects of a single sculpture, which is now a free-standing work, following an intervention in the back part, and can be seen from any angle through 360 degrees.

APOLLO FROM THE WALLS I, II and III
2019
63,5 x 35,5 x 17,5 cm
Resin with marble powder; spray and acrylic paint.

EVREKA - HYBRIS TO APHRODITE

The bust of Aphrodite, goddess of beauty and love in classical Greece, is covered with a wet cloth which drapes and covers her face. It is a new version of the famous wet drapery technique used by Phidias on one of the pediments of the Parthenon in Athens. The cloths act as a new skin covering Aphrodite's white marble complexion with colour and graffiti.

HYBRIS TO APHRODITE I, II and III
2019
51 x 36 x 20 cm
Resin with marble powder and silk.

EVREKA - HARVEST HYBRID / HYBRID NAIAD CMLXXX

This sculpture in the round represents Opora, goddess of rich harvests in Ancient Greece. Embedded in the female figure a series of words in three-dimensional graffiti lettering emerge, “process”, “passion”, “love” and “she”, turning the graffiti into sculptural pieces. The work has been covered with a mass of tags and signatures in spray paint and acrylic marker, alluding to concepts from classical culture. This is one of the figures from the monumental group of the “Procés Creatiu” *falla*.

HYBRID NAIAD CMLXXX
2018
90 x 100 x 60 cm
3D printed PLA.

HARVEST HYBRID I and II
2019
68 x 73 x 46,5 cm
Resin with marble powder; spray and acrylic paint.

EVREKA - CORINTHIAN HYBRIS

This sculptural installation is based on the fallen column of the Temple of Olympian Zeus in Athens, a column of the Corinthian order on a monumental scale, a classical element very representative of contemporary Athens. The white colour of the structure contrasts with the inner faces of the discs and the capital covered with colours and graffiti. The concept of “hybris” refers to defying the gods, overstepping the limits imposed on mortals.

CORINTHIAN HYBRIS
2018
240 x 240 x 1200 cm
Fiberglass and acrylic paint.

BETWEEN THE CLASSICAL AND THE NEW: OBVIOUSLY ART

Marisol Salanova - Art critic and exhibition curator

No one nowadays can any longer dispute the fact that *fallas* are art. It has taken a long time and much debate for most people in the world of art criticism, in which I myself work professionally, to accept the obvious.

Whilst the *Fallas* are our most traditional festivity and they invite the world to join in, their association with contemporary art amplifies their messages. The fact is that every year, every *falla* is capable of containing many messages, almost always in a humorous, satirical vein, bearing on whatever issues concern the public.

The participation of the urban art collective PichiAvo in València City Council's *falla*, following the successful precedent of Okuda, represents a decisive step forward in consolidating an intergenerational, pluralist dialogue. Juan Antonio Sánchez, *Pichi*, and Álvaro Hernández, *Avo*, are the pair of Valencian artists whose works of street art, at an international level, are breaking most radically with the misconceived individualism of the conventional graffiti artist. They create together by and for the community. Their work is appreciated in its overall effect and its details and enjoyed by the public, who feel they are not merely a passive audience but part of the project.

The PichiAvo duo engage us in an exciting world of fantasy through images and colours that are both disparate and daring, bridging the gap between the classical and the contemporary. Their style is recognisable not only to expert eyes but also to passers-by who have come across their graffiti. The diversity of this piece makes it very approachable, especially, though not exclusively, to a young audience. Their art is in fact aimed at every kind of public, regardless of age, but it is true that it articulates a language accessible to teenagers and young people.

The visual impact of this year's project by PichiAvo establishes an obvious continuity between Greco-Roman mythology and urban art, two styles so far apart in time and in terms of academic canons that superimposing them interrogates the concept of art itself, offering a unique sculptural creation that could never have occurred without considering the historical heritage of sculpture among Mediterranean peoples. Their reinterpretation of classical art and their iconic figures belonging to the collective imaginary of general Western culture break through the boundaries of artistic practice, becoming popular in the best sense of the word.

Their lettering traces the development of graffiti in a city where it emerged between the late 1980s and the 1990s. Teenagers painted walls with the feeling that their actions would remain clandestine and would never be regarded as art.

Greek and Roman mythology often speaks of universal dramas that can be extrapolated to our time, commonplaces of astonishing timelessness. By combining tradition and transgression, these artists move us and prompt us to reflect on the artistic process from the perspective of a Greek comedy. In doing so they evoke a history that emerges from mythology to our own day with humour and subtlety.

CREATIVE PROCESS

PichiAvo

Art is a process, a continuous evolution from the (intellectual) creative exercise of its conception to the (physical) development of its execution. PichiAvo want to share this message with viewers through the 2019 Municipal *Falla*, whose very title is Procés Creatiu (Creative Process).

They do so by following the example of Michelangelo, who was the first to show us art as a process by presenting non finito (unfinished) works, in which the unsculpted raw material coexisted with the result of subjecting it to artistic treatment. These sculptures, which some consider incomplete, constituted a highlighting of craftsmanship and technical skill in the creation of an artwork.

PichiAvo offer us a *falla* that represents a classical sculpture emerging from a block of stone, using Michelangelo's non finito technique, establishing a parallel with the process of creating a *falla* by leaving a key element in the construction of *falla* figures, the wooden varetas or struts, exposed to view.

This vareta skin is modified with various forms of graffiti lettering, producing a colourful texture highly characteristic of PichiAvo's work, which blurs the boundaries between academic art (classical sculpture) and popular art (graffiti and *fallas*).

Procés creatiu aims to take us back to the origins of one of the basic ingredients of *fallas*: satire. The artists chose a Greek comedy by the classical author Aristophanes, who in his own day dramatised the highly topical issue of the regeneration and moral rearmament of democracy. And they chose a comedy, *Peace*, that alludes to a pacifist yearning which, unfortunately, is still very much present in contemporary society.

Peace, personified as a woman, is imprisoned in a block of marble from which the artist tries to free her in order to assemble the other gods around her and thus restore harmony.

Hermes, Poseidon, Opora (goddess of rich harvests) and Theoria (goddess of festivals), as well as the god Dionysus, accompany *Peace* in the sculptural group.

The representation of the creative process culminates in a succession of sculptures arranged around the *falla* like a time-lapse sequence showing how a bust evolves from a block of stone to a finished sculpture. Process and evolution are two terms around which this project revolves, demonstrating how an artistic movement called graffiti has revolutionised contemporary art in the twenty-first century and has been integrated into an exceptional exhibition of urban art: the art of the *fallas*.

PROCÉS CREATIU - PICHIAVO, LATORRE Y SANZ
Model of the *Falla* Monument of the City of Valencia 2019.
E: 1/25

LATORRE Y SANZ

Falla artist responsible for the 2019 Municipal *Falla*

In all the years we have been involved in this job of creating *fallas* we have had many artistic experiences, but I must admit that the last few years have been very special, collaborating with artists like Okuda San Miguel and this year with PichiAvo. The greatness of an artist lies not only in their work; their character and humility make them not only great artists but also wonderful people to work side by side with. It has been a real pleasure, because they have made it so easy for us.

They are a team of people who are very clear about what they want and reflect it in what they do, and their great skill and the nature of their work led us to conclude that all this could be transferred to an artwork like a *falla*: graffiti on startling shades of colour, combined with the fascinating, almost three-dimensional images of classical sculptures which they depict on flat walls, taking over the space and conveying the impression of something escaping from reality and bearing down on us. It is that impression that was transferred to the idea of the *falla*, which is really a three-dimensional interpretation of their murals, applying the technique they use in them to the various structural elements we developed over the months until the work was completed during the *Plantà*, when the *falla* was set up in the street.

Any doubts or corrections we raised over the course of those months were resolved in every case by both parties. As I said before, working with PichiAvo was very easy. We were convinced from the start that this project was going to be very different, in every sense. We were well aware that the *Fallas* have been changing over the years, but this one would be different, making it clear that it was a *Creative Process* from beginning to end, and we knew that a lot of people were not going to understand it, particularly — though paradoxically — in the world of the *Fallas* themselves.

The treatment of the materials and the pure way they were used, with no processing afterwards such as treatments or sanding, using wood with the *vareta* technique (a structure of struts), but arranged the way we wanted, knowing it was going to be criticised by orthodox locals: all this provided a canvas on which PichiAvo could imprint those shades of colour and graffiti designs that inundate the space and then make the sculptural figures emerge from it using glazes, such as Peace, the main element of this *falla*. Another part of the process of constructing the *falla* was applying the *carton-pierre* in its pure, virgin state without altering its texture, merging with the painterly treatment.

If there is one thing that characterises *fallas* and sets them apart from any other similar type of ephemeral art it is *satire*, an extremely important narrative element which PichiAvo managed to incorporate into our *falla* by skilfully applying it through an explicit and highly satirical character, Dionysus or Bacchus, arranging the figures on a series of blocks of stone, giving them poses and activities typical of their characters using hardened cloth, another of the original techniques for constructing *fallas*. The blocks reveal the process of creating a work, literally drawing it out from inside the material until the finishing touches are put to that *Creative Process* which leads us to the production of a work of art, be it a sculpture, a painting or, as in this case, a great work of craftsmanship and urban art as well as an enormous piece of graffiti, which is what this *falla* is.

For us it was a great experience and we are immensely grateful to Juan Antonio and Álvaro for their patience, for sharing that work by Aristophanes with us, and for all their knowledge which made it possible to complete this *falla*, leaving no one unmoved.

Thanks, PichiAvo.

3D CRAFFITI

Ruiz Jiménez Special Education State School, PichiAvo

The *falla* for the Centre del Carme Cultura Contemporània in 2019 was called 3D GRAFFITI. It was designed by PichiAvo, who on this occasion were assisted in creating it by the students on the PFCB (Basic Training and Qualification Programme) for *Falla* Artists at the Ruiz Jiménez Special Education School.

The project for this *falla* was created with the requirement to express the character of the intervention in the Renaissance cloister, which is none other than the aesthetic typical of the origins of graffiti (1970s–1980s), in three-dimensional form. This *falla* is designed to be read according to the characteristic pattern of PichiAvo's style. It was linked to the City Council's *falla* and to the *Evreka* exhibition at the Centre del Carme. For the artists it was particularly interesting to work with students from the Ruiz Jiménez Special Education State School and to involve them actively in creating this *falla*.

For the students from the Ruiz Jiménez school this project was hard work, but exciting at the same time. This opportunity has helped to raise the profile of the work being done in the workshop of the Basic Training and Qualification Programme for *Falla* Artists to promote autonomy and inclusion in a professional environment.

ACKNOWLEDGEMENTS

We would like to thank those who have believed in us and have helped us with this project:

Our families and friends for their unconditional support at every stage.
The members of our team: Fran Picazo, Adrián Blanco, Lara Acero, Jo Brooks, África Leiva, Víctor Marín, Estrella Jover, Agustín Ríos, José Luis Carretero and Vicente Torres.
The graffiti writers TFK Crew and Royals.
Our collaborators and sponsors, who have made the exhibition project easier: Criscolor (paint), Mudinmar (transport) and Cuadros Manises (canvases).
Latorre and Sanz, our colleagues in this municipal *falla* project.
AmbiensVR for giving the *falla* another dimension.
Our followers and all lovers of classical culture and contemporary art.

Thanks to all those we may have forgotten to mention.

To Valeria, my present and future.
To those who have educated me.

Falla
Municipal
València
2019

Entre el clàssic i el nou, evidentment artístic
Marisol Salanova – Crítica d'art i comissària d'exposicions

Ningú pot ja discutir hui dia el fet que les Falles són art. Temps i llargs debats ha costat, fins que des de l'àmbit de la crítica d'art en què em situe com a professional s'accepta majoritàriament l'evidència.

Si les festes falleres són les nostres festes més tradicionals i conviden el món a participar en elles, la seua vinculació a l'art contemporani amplifica els seus missatges. I és que cada any i cada falla té la capacitat de contindre multitud de missatges, quasi sempre en clau d'humor, a manera de sàtira, relacionats amb aquells assumptes que incumbixen la ciutadania.

La participació del col·lectiu artístic urbà PichiAvo, amb el reeixit precedent d'Okuda, en la falla de l'Ajuntament de València, suposa un pas ferm que consolida el diàleg intergeneracional i plural. Juan Antonio Sánchez, Pichi, i Álvaro Hernández, Avo, són el duet d'artistes valencians els treballs dels quals de *street art* a nivell internacional estan trencant més radicalment amb el malentès individualisme grafter convencional. Ells creen junts per i per a la comunitat. La seua obra s'aprecia des del conjunt fins al detall, en el gaudi del públic que no se sent interpel·lat, sinó part del projecte.

El duo PichiAvo ens fa partícips d'un emocionant món de somni a través d'imatges i colors tan dispars com atrevits, bastint ponts entre el clàssic i el contemporani. El seu estil és recognoscible, a més d'ulls experts, per a vianants que han topat amb els seus grafitis. L'heterogeneïtat d'esta proposta la convertix en molt pròxima per a un públic jove sobretot encara que no exclusivament. De fet, la proposta es dirigix a tota classe de públics independentment de l'edat, però és cert que articula un llenguatge pròxim a adolescents i jòvens.

L'impacte visual de la proposta d'enguany a càrrec de PichiAvo estableix una continuïtat palpable entre la mitologia grecoromana i l'art urbà. Dos estils tan allunyats pel temps i els cànons academicistes que, en superposar-se, interroguen el concepte d'art en si mateix i ofereixen una creació escultòrica única que no podria haver tingut lloc mai si no es tinguera en compte l'herència històrica de l'escultura als pobles mediterranis. La seua reinterpretació de l'art clàssic i les seues figures icòniques que pertanyen a l'imaginari col·lectiu de la cultura general occidental traspasa les fronteres del quefer artístic, tornant-se popular en el millor dels sentits.

Tipografies que repassen l'evolució graftera en una ciutat en què el grafiti fera eclosió a la fi dels anys huitanta i mitjans dels noranta, on els adolescents pintaven murs de cara al tren i en descampats contigus, sentint que aquelles accions quedarien en la clandestinitat sense ser valorades com a art mai.

Les mitologies grega i romana parlen sovint de drames universals que es poden extrapolar als nostres dies, llocs comuns d'una atemporalitat esbalaïdora. Combinant tradició i transgressió, els artistes ens commouen i mouen a reflexionar sobre el procés artístic des d'una comèdia grega. Així, evoquen una història que emergix des de la mitologia fins als nostres dies amb comicitat i argúcia.

Entre lo clásico y lo nuevo, evidentemente artístico
Marisol Salanova – Crítica de arte y comisaria de exposiciones

Nadie puede ya discutir hoy en día el hecho de que las Fallas son arte. Tiempo y largos debates ha costado, hasta que desde el ámbito de la crítica de arte en el cual me sitúo como profesional se acepta mayoritariamente la evidencia.

Si las fiestas falleras son nuestras fiestas más tradicionales e invitan al mundo a participar de ellas, su vinculación con el arte contemporáneo amplifica sus mensajes. Y es que cada año y cada falla tiene la capacidad de contener multitud de mensajes, casi siempre en clave de humor, a modo de sátira, relacionados con aquellos asuntos que incumben a la ciudadanía.

La participación del colectivo artístico urbano PichiAvo, con el exitoso precedente de Okuda, en la falla del Ayuntamiento de València, supone un paso firme que consolida el diálogo intergeneracional y plural. Juan Antonio Sánchez, Pichi, y Álvaro Hernández, Avo, son el dueto de artistas valencianos cuyos trabajos de *street art* a nivel internacional están rompiendo más radicalmente con el malentendido individualismo graftero convencional. Ellos crean juntos por y para la comunidad. Su obra se aprecia desde el conjunto al detalle, en el disfrute del público que no se siente interpelado si no parte del proyecto.

El dúo PichiAvo nos hace partícipes de un emocionante mundo de ensueño a través de imágenes y colores tan dispares como atrevidos, tendiendo puentes entre lo clásico y lo contemporáneo. Su estilo es reconocible, además de a ojos expertos, para viandantes que han topado con sus grafiti. Lo heterogéneo de esta propuesta la convierte en muy cercana para un público joven sobre todo aunque no exclusivamente. De hecho, la propuesta se dirige a todo tipo de públicos independiente-mente de la edad pero es cierto que articula un lenguaje cercano a adolescentes y jóvenes.

El impacto visual de la propuesta de este año a cargo de PichiAvo establece una continuidad palpable entre la mitología griega y romana con el arte urbano. Dos estilos tan alejados por el tiempo y los cánones academicistas que al superponerse interrogan el concepto de arte en sí mismo y ofrecen una creación escultórica única que no podría haber tenido lugar jamás de no contemplarse la herencia histórica de la escultura en los pueblos mediterráneos. Su reinterpretación del arte clásico y sus figuras icónicas que pertenecen al imaginario colectivo de la cultura general occidental traspasa las fronteras del quehacer artístico, tornándose popular en el mejor de los sentidos.

Tipografías que repasan la evolución graftera en una ciudad en la que el grafiti eclosionara entre finales de los años 80 y 90. Los adolescentes pintaban muros sintiendo que aquellas acciones quedarían en la clandestinidad sin ser valoradas como arte jamás.

Las mitologías griega y romana hablan a menudo de dramas universales que se pueden extrapolar a nuestros días, lugares comunes de una intemporalidad pasmosa. Aunando tradición y transgresión, los artistas nos conmueven y mueven a reflexionar sobre el proceso artístico desde una comedia griega. Así, evocan una historia que emerge desde la mitología hasta nuestros días con comicidad y argucia.

PROCÉS CREATIU

P I C H I A V O

L'art és procés, és una contínua evolució des de l'exercici (intel·lectual) creatiu de la seua concepció, fins al desenvolupament (físic) en la seua execució. PichiAvo volen compartir aquest missatge amb l'espectador a través de la Falla Municipal de 2019, titulada precisament "Procés Creatiu".

Ho fan recollint el testimoni de Miquel Àngel, que va ser el primer a mostrar-nos l'art com a procés en plantejar obres "non finitas" (no acabades) en les quals convivia el material brut sense esculpir amb el resultat de l'empremta artística sobre aquest. Aquestes escultures, per a alguns inconcluses, van suposar una posada en valor del treball artesanal i de l'habilitat tècnica en la creació d'una obra d'art.

PichiAvo proposen una falla que representa una escultura clàssica que emergeix d'un bloc de pedra emprant la tècnica del "non finito" de Miquel Àngel, establint un paral·lelisme amb el procés de creació d'una falla, per a això deixant a la vista un element clau en la construcció de les figures falleres com són les "varetes" de fusta.

Aquesta pell de "vareta" és intervinguda amb diferents formes d'escriptura de grafiti, que generen una acolorida textura molt característica de l'obra de PichiAvo, que dilueix les fronteres entre l'art acadèmic (l'escultura clàssica) i l'art popular (el grafiti i l'art faller).

"Procés Creatiu" busca transportar-nos als orígens d'un dels ingredients fonamentals de les falles, la sàtira. Els artistes trien una comèdia grega de l'autor clàssic Aristòfanes, que ja en el seu moment portava a l'escena una cosa tan vigent com la regeneració i rearmament moral de la democràcia; i trien una comèdia, "La Pau", que al·ludeix a un anhel pacifista que, per desgràcia, continua instaurat en la societat actual.

La Pau, personificada en una dona, es troba captiva en un bloc de marbre del qual l'artista tracta d'alliberar-la per a congregar entorn d'ella la resta dels déus i recuperar així l'harmonia. Hermes, Posidó, Òpora (deessa de les collites) i Teoria (festivitats), així com el déu Dionís, acompanyen la Pau en el conjunt escultòric.

El procés creatiu culmina la seua representació amb una seqüència d'escultures disposades al voltant de la falla, que a manera de "time lapse", mostren l'evolució d'un bust des del bloc pedra fins a l'escultura culminada. Procés i evolució són dos termes entorn dels quals gira aquest projecte, i que evidencien com un moviment artístic anomenat grafiti ha revolucionat l'art contemporani del segle XXI i s'integra en una mostra excepcional d'art urbà, com és l'art de les falles.

PROCÉS CREATIU

P I C H I A V O

El arte es proceso, es una continua evolución desde el ejercicio (intelectual) creativo de su concepción, hasta el desarrollo (físico) en su ejecución. PichiAvo quieren compartir este mensaje con el espectador a través de la Falla Municipal de 2019 titulada precisamente “Procés Creatiu”.

Lo hacen recogiendo el testigo de Miguel Ángel, quien fue el primero en mostrarnos el arte como proceso al plantear obras “non finitas” (no acabadas) en las que convivía el material bruto sin esculpir con el resultado de la impronta artística sobre el mismo. Estas esculturas, para algunos inconclusas, supusieron una puesta en valor del trabajo artesanal y de la habilidad técnica en la creación de una obra de arte.

PichiAvo proponen una falla que representa una escultura clásica que emerge de un bloque de piedra empleando la técnica del “non finito” de Miguel Ángel, estableciendo un paralelismo con el proceso de creación de una falla, para ello dejando a la vista un elemento clave en la construcción de las figuras falleras como son las “varetas” de madera.

Esta piel de “vareta” es intervenida con diferentes formas de escritura de grafiti, generando una colorida textura muy característica de la obra de PichiAvo, que diluye las fronteras entre el arte académico (la escultura clásica), y el arte popular (el grafiti y el arte fallero).

“Procés Creatiu” busca transportarnos a los orígenes de uno de los ingredientes fundamentales de las fallas, la sátira. Los artistas eligen una comedia griega del autor clásico Aristófanes, quien ya en su día llevaba a la escena algo tan vigente como la regeneración y rearme moral de la democracia; y eligen una comedia, “La Paz” que alude a un anhelo pacifista que, por desgracia, sigue instaurado en la sociedad actual.

La Paz, personificada en una mujer, se encuentra cautiva en un bloque de mármol del que el artista trata de liberarla para congregarse en torno a ella al resto de los dioses y recuperar así la armonía. Hermes, Poseidón, Ópora (diosa de las cosechas) y Teoría (festividades), así como el dios Dionisio, acompañan a la Paz en el conjunto escultórico.

El proceso creativo culmina su representación con una secuencia de esculturas dispuestas alrededor de la falla, que a modo de “time lapse”, muestran la evolución de un busto desde el bloque piedra hasta la escultura culminada. Proceso y evolución son dos términos en torno a los cuales gira este proyecto, y que evidencian cómo un movimiento artístico llamado grafiti ha revolucionado el arte contemporáneo del siglo XXI y se integra en una muestra excepcional de arte urbano como es el arte de las fallas.

Procés Creatiu - PichiAvo, Latorrey Sanz
Maqueta de la Falla Municipal 2019
Maqueta de la Falla Municipal 2019

E: 1/25

Latorre y
Sanz
taller

Latorre y Sanz
Artistes fallers de la Falla Municipal 2019

D'experiències artístiques n'hem tingut tantes com anys estem immersos en aquest ofici de la construcció de falles, però he de reconèixer que aquests últims anys han sigut molt especials, amb les col·laboracions d'artistes com Okuda San Miguel i enguany amb PichiAvo. La grandesa d'un artista no solament radica en la seua obra, el seu caràcter i humilitat els fan creditors de ser no només grans artistes sinó també fantàstiques persones amb qui treballar braç a braç. Ha sigut tota una satisfacció per les facilitats que ens han donat.

Un equip de persones que tenen molt clar el que volen i això es tradueix en el que fan. El seu bon fer i el caràcter de les seues obres ens va portar a la conclusió que es podia traslladar a una obra artística, com és la falla, aquests grafitis sobre tonalitats cromàtiques que et sorprenen i s'uneixen a les captivadores imatges quasi tridimensionals de les escultures grecoromanes que plasmen sobre els murs llisos per a guanyar-se l'espai i transmetre aquesta sensació d'allò que se n'ix de la realitat i sembla que ens ve damunt. Aquesta sensació és la que es trasllada a la concepció de la falla, que no deixa de ser una interpretació tridimensional dels seus murals, aplicant-hi la tècnica utilitzada en aquests sobre els diferents elements constructius que desenvolupem al llarg dels mesos fins a arribar a completar l'obra durant la "Plantà".

Si hem plantejat dubtes o correccions al llarg d'aquests mesos han sigut en tot moment satisfets per les dues parts. Com he dit anteriorment, treballar amb Pichi i Avo ha sigut molt còmode. Teníem el convenciment des del principi que el projecte seria diferent en tots els sentits i teníem molt clar que les falles han anat transformant-se durant els anys. Aquesta seria diferent per a donar a entendre que es tractava d'un Procés Creatiu des del principi fins al final i érem conscients que molta gent no ho acabaria d'entendre, sobretot encara que siga una paradoxa precisament des del món de les falles.

El tractament dels materials i la seua utilització d'una manera pura sense cap procés posterior, diguem-ne preparació i escatat, entre altres. La fusta amb la tècnica de la "vareta" però disposada com nosaltres volfem, sabedors que seria criticada pels ortodoxos del lloc, serviria com a llenç perquè PichiAvo hi estamparen aquestes tonalitats cromàtiques i grafitis que inunden l'espai i del qual, posteriorment, mitjançant veladures, trauen a la llum les figures escultòriques, com la Pau, peça principal de la falla. El cartó aplicat com a tal, verge, sense alterar la seua textura, fonent-se amb el tractament pictòric de PichiAvo, seria una altra part del procés en la construcció de la falla.

Si la falla es caracteritza per alguna cosa i la trau de l'òrbita de qualsevol altra obra efímera com aquesta és per la sàtira, element argumental importantíssim que PichiAvo ha sabut incorporar en la nostra falla, aplicant-lo hàbilment, amb un personatge explícit i ple d'aquesta, com és Dionís o Bacus, disposant-lo sobre els diferents blocs de pedra, donant-los posats i quefers típics de la seua naturalesa amb teles endurides, una altra de les tècniques primigènies en la construcció de falles. Els blocs ensenyen el procés de creació d'una obra traient-la literalment de l'interior de la matèria fins a aconseguir ultimar aquest Procés Creatiu, que ens porta la realització de qualsevol obra artística, siga una escultura, pintura o, com en aquest cas, una gran obra artesanal i urbana, igual que un immens grafiti, com és la falla.

Per a nosaltres una gran experiència i una gratitud immensa a Juan Antonio i Álvaro per la seua paciència i compartir amb nosaltres aquesta obra d'Aristòfanes i tots els seus coneixements per a poder dur a terme aquesta falla, que no ha deixat indiferent ningú.

Gràcies, PichiAvo.

Latorre y Sanz
Artistas falleros de la Falla Municipal 2019

Experiencias artísticas hemos tenido tantas como años estamos inmersos en este oficio de la construcción de fallas, pero tengo que reconocer que estos últimos años han sido muy especiales con las colaboraciones de artistas como Okuda San Miguel y este año con PichiAvo. La grandeza de un artista no sólo radica en su obra, su carácter y humildad los hacen acreedores de ser no sólo grandes artistas sino que también fantásticas personas con las que trabajar codo con codo. Ha sido toda una satisfacción por lo fácil que nos lo han puesto.

Un equipo de personas que tienen muy claro lo que quieren y se traduce en lo que hacen, su buen hacer y el carácter de sus obras nos llevó a la conclusión de que se podía trasladar a una obra artística como es la falla, esos grafitis sobre tonalidades cromáticas que te sorprenden y se unen a las cautivadoras imágenes casi tridimensionales de las esculturas greco romanas que plasman sobre los muros lisos ganándose el espacio y transmitiendo esa sensación de lo que se sale de la realidad y parece que se nos viene encima. Esa sensación es la que se traslada a la concepción de la falla, que no deja de ser una interpretación tridimensional de sus murales, aplicándole la técnica utilizada en los mismos sobre los diferentes elementos constructivos que desarrollamos a lo largo de los meses hasta llegar a completar la obra durante la “Plantà”.

Si hemos planteado dudas o correcciones a lo largo de estos meses han sido en todo momento satisfechas por ambas partes, como he dicho con anterioridad trabajar con PichiAvo ha sido muy cómodo, teníamos el convencimiento desde el principio que el proyecto iba a ser diferente en todos los sentidos y teníamos muy claro que las fallas han ido transformándose durante los años, esta sería diferente para dar a entender que se trataba de un Proceso Creativo desde el principio hasta el final y éramos conscientes de que mucha gente no lo iba a acabar de entender sobre todo aunque sea una paradoja precisamente desde el mundo de las fallas.

El tratamiento de los materiales y su utilización de una manera pura sin ningún proceso posterior, llámese preparación y lijado entre otros, la madera con la técnica de la “vareta” pero dispuesta como nosotros queríamos, sabedores de que iba a ser criticada por los ortodoxos del lugar, serviría como lienzo para que PichiAvo estamparan sobre ella esas tonalidades cromáticas y grafitis que inundan el espacio y del que posteriormente mediante veladuras sacan a la luz las figuras escultóricas como la Paz, pieza principal de la falla. El cartón aplicado como tal, virgen sin alterar su textura fundiéndose con el tratamiento pictórico de PichiAvo, sería otra parte del proceso en la construcción de la falla.

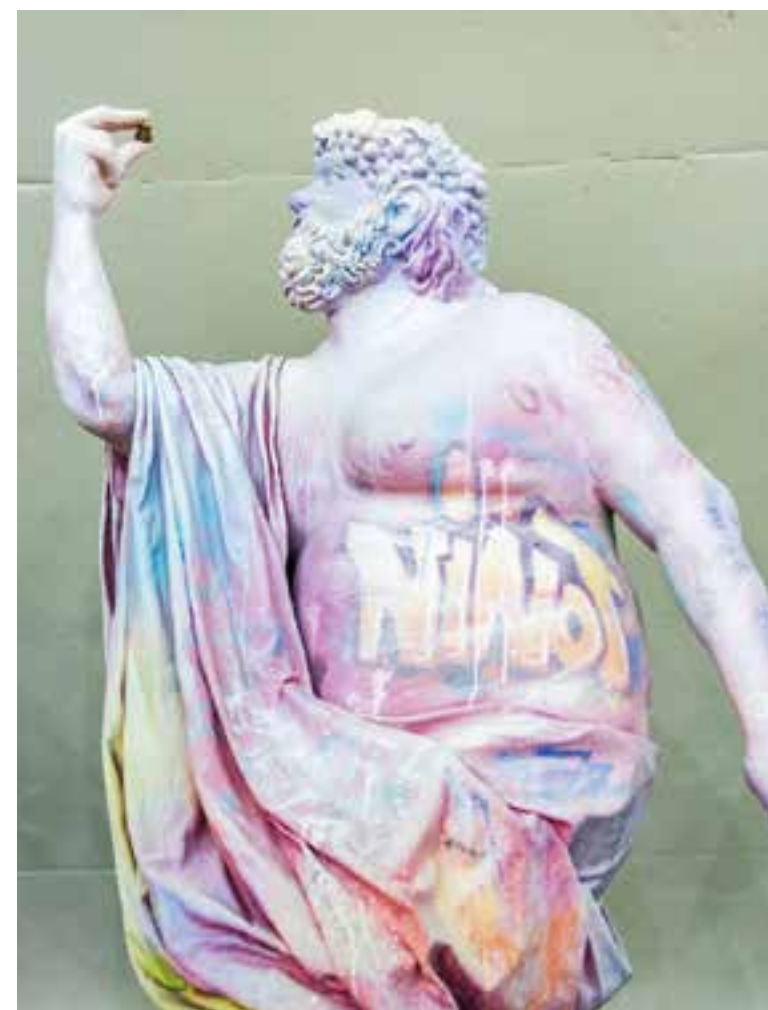
Si la falla se caracteriza por algo y sale de la órbita de cualquier otra obra efímera como ella, es por la sátira, elemento argumental importantísimo que PichiAvo ha sabido incorporar en nuestra falla, aplicándolo hábilmente con un personaje explícito y lleno de la misma, como es Dionisio o Baco, disponiéndolo sobre los diferentes bloques de piedra, dándoles poses y quehaceres típicos de su naturaleza con telas endurecidas, otra de las técnicas primigenias en la construcción de fallas. Los bloques enseñan el proceso de creación de una obra sacándola literalmente del interior de la materia hasta conseguir ultimar ese Proceso Creativo que nos lleva a la realización de cualquier obra artística, sea una escultura, pintura o como en este caso una gran obra artesanal y urbana al igual que un inmenso grafiti como es la falla.

Para nosotros, una gran experiencia y una gratitud inmensa a Juan Antonio y Álvaro por su paciencia y compartir con nosotros esa obra de Aristófanes y todos sus conocimientos para poder llevar a cabo esta falla que no ha dejado indiferente a nadie.

Gracias PichiAvo.

3D Graffiti

C.E.E Ruiz Jiménez

La falla 2019 del Centre del Carme Cultura Contemporània s'anomena 3D GRAFFITI, un disseny de PichiAvo que en esta ocasió compta amb la col·laboració de l'alumnat del PFCB d'Artista Faller del Centre d'Educació Especial Ruiz Jiménez en la seua creació.

El projecte d'esta falla es va crear amb la necessitat de traslladar a format volumètric el caràcter de la intervenció del claustre renaixentista, que no és un altre que l'estètica pròpia dels orígens del graffiti (anys 70-80). Esta falla està feta per a ser llegida seguint el patró que caracteritza l'estil de PichiAvo, s'ha vinculat amb la falla de l'Ajuntament i amb l'exposició Evreka del Centre del Carme. Per als artistes ha sigut especialment interessant treballar amb alumnat del Col·legi Públic d'Educació Especial Ruiz Jiménez, i fer-los partícips de forma activa de la creació d'esta falla.

Per a l'alumnat del C.E.E. Ruíz Jiménez, participar en este projecte ha sigut un treball dur, però al mateix temps emocionant. Aquesta oportunitat ha ajudat a donar visibilitat al treball que es realitza en el taller de PFCB (Programa de Formació i Qualificació Bàsica) d'Artista Faller per fomentar l'autonomia i la inclusió en l'entorn professional.

La falla 2019 del Centre del Carme Cultura Contemporània se llama 3D GRAFFITI, un diseño de PichiAvo que en esta ocasión cuenta con la colaboración del alumnado del PFCB de Artista Fallero del Centro de Educación Especial Ruiz Jiménez en su creación.

El proyecto de esta falla se creó con la necesidad de trasladar a formato volumétrico el carácter de la intervención del claustro renacentista, que no es otro que la estética propia de los orígenes del graffiti (años 70-80). Esta falla está hecha para ser leída siguiendo el patrón que caracteriza el estilo de PichiAvo. Se ha vinculado con la falla del Ayuntamiento y con la exposición Evreka del Centre del Carme. Para los artistas ha sido especialmente interesante trabajar con alumnado del Colegio Público de Educación Especial Ruiz Jiménez, y hacerles partícipes de forma activa de la creación de esta falla.

Para el alumnado del C.E.E. Ruíz Jiménez, participar en este proyecto ha sido un trabajo duro, pero a la vez emocionante. Esta oportunidad ha ayudado a dar visibilidad al trabajo que realizan en el taller de PFCB (Programa de Formación y Cualificación Básica) de Artista Fallero por fomentar la autonomía y la inclusión en el entorno profesional.

Cavalcada
del ninot Cabalgata
del ninot

Falla
‘Proçés
Creatiu’

EXPOSICIONS INDIVIDUALS /

EXPOSICIONES INDIVIDUALES / SOLO EXHIBITIONS

2019

Evreka, CCCC-Centre del Carme Cultura Contemporània, València (ES)

Ekdoseis, Plastic Murs, València (ES)

2018

Versus, Underdogs, Lisboa (PT)

2017

In Gods We Trust, The Unit, Londres (UK)

2015

Urban IconoMithology, Basement Project Room, Fondi (IT)

Room #1, Monduber Gallery, Gandia (ES)

2013

Toy Story, Monduber Gallery, Gandia (ES)

Graffiti, La Llesca, València (ES)

EXPOSICIONS COL-LECTIVES /

EXPOSICIONES COLECTIVAS / GROUP EXHIBITIONS

2018

Pop Culture, Apportfolio, Xanghai (CHN)

(Re) Mastered, Plastic Murs, València (ES)

Re:Imagine Street Art by Samsung, IFA, Berlín (DE)

Wish you were here, Stolenspace Gallery, Londres (UK)

Cuadratura, Museo Redondo - Artesantander, IAM, Santander (ES)

Summer Show, Plastic Murs, València (ES)

Urban Art Fair, Galerie Bartoux, París (FR)

Art Wynwood, Goldman Global Arts Gallery, Miami (USA)

Art Up! Foire d'Art Contemporain, NextStreet Gallery, Lille (FR)

Urvanity Art Fair, Plastic Murs, Madrid (ES)

Exploring The New Contemporary Art Movement, Honolulu Museum of Art School, Honolulu (USA)

2017

Valencia en Papel, Plastic Murs, València (ES)

HumanKind, Goldman Global Arts Gallery, Miami (USA)

The Impossible Museum Becomes Reality, Urban Nation Museum For Urban Contemporary Art, Berlín (DE)

There Are No Limits, Thinkspace Gallery, Borås (SWE)

Cañada Blanch Foundation Aquisition Prize, La Nau, València (ES)

De la Calle al Museo, Museo Bellas Artes de Murcia, Múrcia (ES)

Urvanity Art Fair, Plastic Murs, Madrid (ES)

The Art of Spray, Wallworks Gallery, Nova York (USA)

2016

Street Art's Water Tower, Tabakalera, Sant Sebastià (ES)

Exhibition of hope by city of hope, Manchester (UK)

Originals, Goldman Global Arts Gallery, Miami (USA)

Underground 2016, Graffitistreet, Londres (UK)

2015

Rough Cast, Collab Gallery, Weil Am Rhein (DE)

Scope Art Fair, Cave Gallery, Miami (USA)

Underground, Blackall Studios, Graffitistreet, Londres (UK)

2014

Graffiti Street, Blackall Studios, Londres (UK)

Artbattles, Pop-up Gallery, Nova York (USA)

2013

Above the Radar Show, Fridge Gallery, Washington DC (USA)

AR Show, Art Whino Gallery, Washington DC (USA)

VII Biennal de Pintura de Manises, Manises (ES)

Inauguración, Monduber Gallery, Gandia (ES)

2012

Urban Graphics Inside Muvim, Muvim, València (ES)

Unearthed Exhibition, Crewest Gallery, Los Angeles (USA)

2011

GentXGent, Museo de las Ciencias Príncipe Felipe, València (ES)

V Biennal de Pintura de Manises, Manises (ES)

ART PÚBLIC / ARTE PÚBLICO / PUBLIC ART

2019

Procés Creatiu, Falla Municipal 2019, València (ES)

2018

Iminente Festival, Lisboa (PT)

Crush Festival, Denver (USA)

Cromapica, Picassent (ES)

Rust Magic, Edmonton (CA)

Streetarthbg, Helsingborg (SWE)

Wild Pop for Bulgari, Roma (IT)

Anime di Strada, Montecosaro (IT)

Getting Up, Heerlen (NL)

Quai36, Poissy (FR)

Yard Works Glasgow, Glasgow (UK)

Versus, Lisboa (PT)

UrbanXcape, BMW, Madrid (ES)

2017

Ciutat Fallera, València (ES)

Tuenti Urban Project, València (ES)

Arte Pública Leiria, Leiria (PT)

Kaboo del Mar, San Diego (USA)

The Unit, Londres (UK)

Pow Wow Worcester, Worcester (USA)

Street Art Festival, Hassel (BE)

Tons de Primavera, Viseu (PT)

Pow Wow Hawaii, Hawaii (USA)

Houston Bowery Wall, Nova York (USA)

2016

Hard Rock Stadium (Miami Dolphins), Miami (USA)

Canvas WBP, Palm Beach (USA)

We Art, Aalborg (DK)

Ugang Prosjektet, Drammen (NO)

UpFest, Bristol (UK)

Cities Of Hope, Manchester (UK)

Mislatas Representan, Mislata (ES)

Festival de Arte Urbano Mar Menor, Los Alcázares (ES)

2015

Puerto Street Art, Puerto de la Cruz (ES)

Wynwood Walls, Miami (USA)

No Limit Borås, Borås (SWE)

Miau Festival, Fanzara (ES)

North West Walls, Werchter (BE)

Memorie Urbane, Fondi (IT)

Vicar Street Art, Almeria (ES)

2014

Intramurs, València (ES)

Mislatas Representan, Mislata (ES)

Graffiti Art, Llíria (ES)

2013

Pixavi, Gandia (ES)

Les Arenes 2.0, Moncofa (ES)

2012

Vicar Street Art, Almeria (ES)

Mislatas Representan, Mislata (ES)

2011

Xekin Festival, Canet d'en Berenguer (ES)

CONSELL GENERAL DEL CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

PRESIDENT D'HONOR

Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

PRESIDENT

Vicent Marzà Ibáñez
Conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

VICEPRESIDENTS

Joan Ribó Canut
Alcalde de València

César Sánchez Pérez
President de la Diputació Provincial d'Alacant

Amparo Marco Gual
Alcaldessa de Castelló de la Plana

VOCALS

Luis Barcala Sierra
Alcalde d'Alacant

Javier Moliner Gargallo
President de la Diputació Provincial de Castelló

Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació Provincial de València

Begoña Martínez Deltell
Representant del Consell Valencià de Cultura

Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport i Presidenta de la Comissió científico-artística

GERENT

José Luis Pérez Pont

SECRETARI

José Villar Rivera
Sotssecretari de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

DIRECCIÓ – GERÈNCIA

José Luis Pérez Pont

ADJUNTA A DIRECCIÓ

Susana Vilaplana Sanchis

ÀREA JURÍDICA

Marta Pérez Soria

COORDINACIÓ D'EXPOSICIONS

Mª Vicenta Belenguer Dolz
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

PROGRAMES PÚBLICS

Mª Ángeles Cantos Fagoaga

EDUCACIÓ I MEDIACIÓ

José Campos Alemany

MEDIA I XARXES

Carmen Valero Escribá

ADMINISTRACIÓ

Nicolás S. Bugeda Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava

EXPOSICIÓ / EXPOSICIÓN

ORGANITZACIÓ

Consorti de Museus de la Comunitat Valenciana

CENTRE DEL CARME
CULTURA CONTEMPORÀNIA
DIRECCIÓ

José Luis Pérez Pont

ARTISTES

Juan Antonio Sánchez Santos (Pichi)
Álvaro Hernández Santaaulalia (Avo)

COMISSARIAT

Fran Picazo

GESTIÓ DEL PROJECTE

Adrián Blanco Paradelo (Estudio PichiAvo)

COORDINACIÓ DE L'EXPOSICIÓ

Mª Vicenta Belenguer Dolz

TRANSPORT

Mudinmar

MUNTATGE

Estudio Fran Picazo

AUDIOVISUALS

Agustín Ríos
Jose Luis Carretero
Bocabadats Media
Nunsys

DISSENY GRÀFIC

África Leiva

PRODUCCIÓ RETOLACIÓ

P-Comunicación

IMPRESSIÓ FULLET

Mare Nostrum Gráficas

ASSEGURANCES

Hiscox

COL·LABOREN

Ajuntament de València

 mudinmar

 CRISCOLOR
tiendas de pintura

 AMBIENSVR

CATÁLEG / CATÁLOGO

TEXTOS

Juan Bautista Peiró
Adrián Blanco Paradelo
José Latorre y Gabriel Sanz
Fran Picazo
Marisol Salanova
Fasim
C.E.E. Ruiz Jiménez

FOTOGRAFIES

Estrella Jover pàgs: 9, 11, 26-27, 29, 32-37, 46-49, 60-80, 97-98, 107, 109, 112-114, 115 (esquerra), 116-119, 122-130 i 143-155.
Estudio Pichiavo pàgs: 4, 6, 12, 13, 15-19, 23 dalt i esquerra), 24 i 39.
Juan Peiró pàgs: 28, 31, 120, 121.
Agustín Ríos pàgs: 41-44 i 144.

Eva Máñez pàgs: 104-105, 110-111 i 115 (dreta).
África Leiva pàgs: 30,45 i 103.
Martha Cooper pàgs: 20 i 21.
Chop'em Down Films pàg: 23 (baix dreta).
José Pando Lucas pàg: 25.
Lluneta Holmes pàg: 2.

DISSENY I MAQUETACIÓ

África Leiva

COORDINACIÓ EDITORIAL

Mª Vicenta Belenguer Dolz
Adrián Blanco Paradelo
África Leiva

TRADUCCIÓ AL VALENCIÀ

Servei d'Accreditació i Assessorament del Valencià
Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

TRADUCCIÓ A L'ANGLÈS

Charles Davis
Paloma Alberio Asensio

IMPRESSIÓ I ENQUADERNACIÓ

Camps Encuadernaciones
Imprès a València, juliol 2019
Papers: Gardapatt 115 gr y Pop'Set 120 gr

© dels textos: els autors i/o les autores
© de les imatges: els autors i/o les autores
© de la present edició: Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana, 2019

ISBN 978-84-482-6367-6
DEPÒSIT LEGAL V-1498-2019

AGRAÏMENTS / AGRADECIMIENTOS

Agraïm als que han cregut en nosaltres i ens han ajudat en aquest projecte:

A les nostres famílies i amics pel suport incondicional a cada moment.
Als que van integrar el nostre equip: Fran Picazo, Adrián Blanco, Lara Acero, Jo Brooks, África Leiva, Víctor Marín, Estrella Jover, Agustín Ríos, José Luis Carretero i Vicente Torres.
Als escriptors de grafiti TFK Crew i Royals.
Als nostres col·laboradors i patrocinadors, que han fet més senzill el projecte d'exposició: Criscolor (pintura), Mudinmar (transport) i Cuadros Manises.
A Latorre y Sanz, companys en aquest projecte de la falla municipal.
A AmbiensVR per donar-li una altra dimensió a la falla.
Als nostres seguidors i a tots els amants de la cultura clàssica i l'art contemporani.

Gràcies a totes aquestes persones a qui potser hem oblidat esmentar:

Agradecemos a los que han creído en nosotros y nos han ayudado en este proyecto:

A nuestras familias y amigos por el apoyo incondicional en cada momento.
A los que integraron nuestro equipo: Fran Picazo, Adrián Blanco, Lara Acero, Jo Brooks, África Leiva, Víctor Marín, Estrella Jover, Agustín Ríos, José Luis Carretero y Vicente Torres.
A los escritores de grafiti TFK Crew y Royals.
A nuestros colaboradores y patrocinadores, que han hecho más sencillo el proyecto de exposición: Criscolor (pintura), Mudinmar (transporte) y Cuadros Manises.
A Latorre y Sanz, compañeros en este proyecto de la falla municipal.
A AmbiensVR por darle otra dimensión a la falla.
A nuestros seguidores y a todos los amantes de la cultura clásica y el arte contemporáneo.

Gracias a todas esas personas a quienes quizás hemos olvidado mencionar:

EVREKA
P I C H I A V O

2019

CLÁSICO = DISEÑO DE
IMITACIÓN

CLASSICUS
ROMA
ROME
ROMA

CLÁSICO
CLASSICUS
ROMA

ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΣΤΙΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ

$$t = t\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

después de la guerra de los siglos
la guerra de los siglos de la guerra de los siglos de
la guerra de los siglos de la guerra de los siglos de

$$v = \frac{\Delta x}{\Delta t}$$

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

Centre del Carme
Cultura Contemporània

AJUNTAMENT
DE VALÈNCIA

Pichot